

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

3746-an vállalták

Jó egy pár éve „pályázták meg” az Élüzem címet. S az elmúlt év végére meghozta a nagy örömet. Az élüzemünnepeken pedig fogadkoztak: 1966-ban még jobb, még szebb eredményeket érnek el és megtartják a megítélt címet! Mi lett az ígéretekéből? Ez iránt érdeklődtem a Budapesti Postaiszervezetnél. A tapasztalatok azt igazolták, hogy az igazgatóság — de elsősorban a végrehajtó postászervek dolgozói — komolyan vették az ígéreteküket. A tavalyi eredményeket nemcsak tartják, de megtehető. Az igazgatóság területén 352 postaszerv kollektívája versenyez a Kiváló hivatal címetért, s mind az öt távközlési üzem és a HÁLEP pedig szeretné elnyerni, illetve az utóbbi megtartani a Kiváló üzem címet. 3746 dolgozó pedig vállalta, hogy teljesíti a Kiváló dolgozó feltételeit.

Az igazgatóság bármely hivatalában, üzemében, vagy a törzsnél ilyeneket hall az ember: „Hogy állunk az élüzemfeltételek teljesítésével? Mit mutatnak a háromnegyed év adatai?” Ebből következik; nem tudják, hogy a feltételeket hol, mennyiben és hogyan teljesítik. Úgy látszik, az igazgatóság szakmai és társadalmi vezetői elegendőnek tartják, ha ők tudják: a dolgozók tájékoztatása másodlagos számukra. Ez annyira így van, hogy az idén még versenyhíradót sem adtak ki. Ha már az igazgatóság és a megyebizottságok nem biztosítanak nyilvánosságot a versenynek, akkor legalább a Postás Dolgozókból szerezzék tudomást munkájuk eredményeiről. (!)

Az igazgatóságnál, ahogy az előbb említett adatok bizonyítják, a munkaverseny — a kongresszusi verseny keretében — valóban tömegmozgalommá vált. Az előző év azonos időszakhoz viszonyítva, a zárólehetőségek, a tévirányítások száma és a helyi és helyközi hálózatok zavarideje is csökkent. A HÁLEP termelési tervét túlteljesítette stb...

A HÁLEP példája módszerben is követendő. A brigádok már a munka megkezdése előtt megbeszélik a feladatokat. Az üzem tíz munkabrigádja közül valamennyi versenyez a Szocialista brigád cím elnyeréséért, vagy a már elnyert cím megtartásáért. Az üzem vezetősége biztosítja a vállalatok teljesítésének feltételeit. Ami az üzem vezetőségének hatáskörét meghaladja, ott az igazgatóság intézkedik.

Az igazgatósági törzsnél dolgozók nemcsak azt tartják kötelességüknek, hogy a végrehajtó szolgálatban dolgozók vállalatának teljesítéséhez a feltételeket biztosítsák, hanem saját munkájukat is eredményesebb teszik.

Például az igazgatóság beruházásokat elő-

készítő csoportjának dolgozói — szocialista címért küzdő brigádba tömörülve — nemcsak azt vállalták, hogy a rájuk háruló feladatokat határidőre, minőségi kifogás nélkül elvégzik, hanem azt is — bár kapacitásuk teljesen ki van töltve —, hogy a népgazdasági szempontból fontos műszaki kivitelezési tervek soronkívül elkészítik. Több szocialista szerződést kötöttek a POTI-val és az UVATERV-vel. Eddig még minden esetben teljesítették a szerződésben vállalt feladatokat. Amióta brigádba tömörültek, javult a munka szervezete, a munkafegyelem, kollektív munkával segítik egymást.

A szakmai és társadalmi vezetőség nagy gondot fordít a verseny irányítására, szervezésére. Nemcsak a feladatokat jelölik meg jól, de menet közben ott segítenek, ahol kell. A feladatokat legtöbb esetben nemcsak verseny-célnak jelölik meg, hanem ahol lehetőség van rá, anyagilag is jutalmazzák úgy, hogy az összeget előre megmondják, s ha a feladatokat az érdekeltek teljesítették, azt azonnal ki is fizetik. (Nagyon hasznos módszer! a szerk.)

Az 1966. évben az igazgatói alap jutalmazási kerete csaknem 300 ezer forint. Az összeg több mint 40 százalékát előre megszabott, illetve meghatározott célokra költötték le. Például kiváló hivatalok és üzemek jutalmazása 22 ezer, a SZIM-mozgalomban eredményesen versenyzők részére 13 ezer, a hírlapversenyben kitűnőknek 12 ezer forintot terveztek kifizetni. Probléma a már nem működő vezetékesrádió-hálózatok leszerelése. Erre 12 ezer forint jutalmat tűztek ki.

Az idei eredmények alapján jutalomként az igazgatóság eddig több mint 50 ezer forintot fizetett ki.

Természetesen akkor, ha a munkaverseny célját helyesen határozzák meg, a dolgozók világosan látják, hogy mit kell nekik teljesíteniük, egyszerűen, ha a verseny irányítása és szervezése jó, nem maradhat el az eredmény. Ha pedig mindezekhez biztosítják a feltételeket is, helyesen alkalmazzák az erkölcsi és anyagi ösztönzőket, az eredmények még jobbak lesznek.

Ez történt a Budapesti Postaiszervezetnél. Sajnos, a jó munka mellett, mintha teljesen megelégedtek volna a kongresszusi versenyben kiváló eredményt elért kollektívák vagy egyéni versenyzők elismeréséről. Erre sem a szakvezetők, sem a szakszervezeti szervek eddig még nem gondoltak.

Még nem késő. A mulasztást még pótolni lehet!

Sütő István

Készülődés a csomagforgalomra

A forgalom közismerten év végén növekszik. Az őszi szállítási igény a postai csomagforgalomban is érezteti hatását. Az ilyen irányú többletfeladat azonban nem mind-egyik igazgatóságot érint.

Leginkább a Debreceni Posta-igazgatóság területén érdekeltek a csomagforgalomban. A tapasztalatokról, a tervezett intézkedésekről beszélgettünk dr. Deák Ignáccal, az igazgatóság vezetőjével és Kiss Mátyással, a megyebizottság titkárával. Elmondották, hogy Hajdu-Biharban, Szolnok megyében mintegy 15–20, Szabolcs-Szatmár megyében pedig 50–60 százalékos emelkedést várnak a csomagforgalomban. Az utóbbi megyében van a legtöbb olyan község, amely távol esik a vasútvonalaktól, s így a postai szállítást MÁVAUT-járatok, illetve autó-mozgók látják el. Ebben az időszakban feladott csomagok többsége 20 kilogramm súlyú, s tartalmuk többnyire burgonya, vagy gyümölcs.

A korábbi években a MÁV burgonyát és almát nem szállított, ezért a postai csomagforgalom nagymértékben nőtt. Volt úgy, hogy az őszi forgalomban csak Nyíregyháza 2. sz. postahivatala több mint 100 mellékkocsit indított Budapestre, mivel a rendszeresen közlekedő mozgóposták e megnövekedett szállítási igényt nem tudták ellátni. Hasonló volt a helyzet Mátészalka 2. postahivatalánál is.

A csomagforgalom Szabolcs-Szatmárban az elmúlt évben lényegesen csökkent. Ennek oka egyszerűen, hogy a burgonya- és almatermés nem a legjobb volt, másrészt a MÁV sem korlátozta az említett termények szállítását. Az idén viszont már lényegesen jobb a burgonya- és almatermés, s ha a vasút nem is korlátozza a szállítását, a forgalom lényegesen emelkedése lehet számítani. Bizonyos növekedés máris mutatkozik.

Intézkedtek a gépjárművek és lassú járművek javításáról, felújításáról. Tárgyalnak a MÁV igazgatóság-gal, ahol ígérték, hogy a szükséges teherkocsikat rendelkezésre bocsátják. Amennyiben szükség lesz kiegészítő menetekre, úgy a mozgópostakocsikat újabb személyvonatokkal vontatják, s bizonyos mértékig enyhébben bírálják el a menetrendi tartózkodási időt is. Az AKÖV-ök egy-egy járaton három q csomagnál többet nem tudnak szállítani, mivel ezt az utasforgalom nem teszi lehetővé. Megegyeztek viszont abban, hogy olyan vonalakon, ahol napközben több járat is közlekedik, lehetővé teszik a hivataloknak a többszöri postaszállítást. Bár ez a megoldás nehézségeket jelent, mivel a kézbesítőszo-
llítási igényt nem tudták ellátni. Hasonló volt a hely-

zet Mátészalka 2. postahivatalánál is.

A csomagforgalom Szabolcs-Szatmárban az elmúlt évben lényegesen csökkent. Ennek oka egyszerűen, hogy a burgonya- és almatermés nem a legjobb volt, másrészt a MÁV sem korlátozta az említett termények szállítását. Az idén viszont már lényegesen jobb a burgonya- és almatermés, s ha a vasút nem is korlátozza a szállítását, a forgalom lényegesen emelkedése lehet számítani. Bizonyos növekedés máris mutatkozik.

Intézkedtek a gépjárművek és lassú járművek javításáról, felújításáról. Tárgyalnak a MÁV igazgatóság-gal, ahol ígérték, hogy a szükséges teherkocsikat rendelkezésre bocsátják. Amennyiben szükség lesz kiegészítő menetekre, úgy a mozgópostakocsikat újabb személyvonatokkal vontatják, s bizonyos mértékig enyhébben bírálják el a menetrendi tartózkodási időt is. Az AKÖV-ök egy-egy járaton három q csomagnál többet nem tudnak szállítani, mivel ezt az utasforgalom nem teszi lehetővé. Megegyeztek viszont abban, hogy olyan vonalakon, ahol napközben több járat is közlekedik, lehetővé teszik a hivataloknak a többszöri postaszállítást. Bár ez a megoldás nehézségeket jelent, mivel a kézbesítőszo-

llítási igényt nem tudták ellátni. Hasonló volt a hely-

zet Mátészalka 2. postahivatalánál is.

A csomagforgalom Szabolcs-Szatmárban az elmúlt évben lényegesen csökkent. Ennek oka egyszerűen, hogy a burgonya- és almatermés nem a legjobb volt, másrészt a MÁV sem korlátozta az említett termények szállítását. Az idén viszont már lényegesen jobb a burgonya- és almatermés, s ha a vasút nem is korlátozza a szállítását, a forgalom lényegesen emelkedése lehet számítani. Bizonyos növekedés máris mutatkozik.

Intézkedtek a gépjárművek és lassú járművek javításáról, felújításáról. Tárgyalnak a MÁV igazgatóság-gal, ahol ígérték, hogy a szükséges teherkocsikat rendelkezésre bocsátják. Amennyiben szükség lesz kiegészítő menetekre, úgy a mozgópostakocsikat újabb személyvonatokkal vontatják, s bizonyos mértékig enyhébben bírálják el a menetrendi tartózkodási időt is. Az AKÖV-ök egy-egy járaton három q csomagnál többet nem tudnak szállítani, mivel ezt az utasforgalom nem teszi lehetővé. Megegyeztek viszont abban, hogy olyan vonalakon, ahol napközben több járat is közlekedik, lehetővé teszik a hivataloknak a többszöri postaszállítást. Bár ez a megoldás nehézségeket jelent, mivel a kézbesítőszo-

KOVÁCS JÓZSEF

Hasznos együttműködés

A gazdasági egységek közötti új kapcsolatokat a különböző vállalatok dolgozói és a vezetőik által kötött szocialista munkaszerződések rögzítik.

Hogyan teljesítették a szerződő felek vállalatukat, s az együttműködésnek milyen eredményei vannak?

A Szakszervezetek Budapesti Tanácsa szervezésében a Posta Központi Kábelüzem is részt vállalt a Blaha Lujza téri aluljáró határidő előtti elkészítésében. Az üzem pontosan beartotta a határidőket. A Budapesti Távfeszítő Igazgatóságnál már több évi tapasztalat bizonyítja, hogy a szocialista szerződés milyen nagy segítség a feladatok teljesítésében. A Lipót, Zuglói Távfeszítő Központ építése után ez évben a Krisztina és a Ferenc Távfeszítő Központ bővítésére kötöttek szocialista szerződést az érintett központok, a BHG és a Kábelüzem dolgozói. Ezek a szocialista szerződések nyilvánabbak a korábbiaknál. A 4000-es bővítéssel egyidejűleg bekapcsolnak 1000 előre felszerelt állomást, mindkét központ területén. Ezek a vállalatok szoros együttműködést, egymás segítségét igénylik. A Ferenc Távfeszítő Üzem szeptember 29-i szocialista brigádvezetőket, amikor a brigádvezetők beszámoltak eddig végzett munkájukról, problémáikról, természetesen vették, hogy a közös feladatokat sajátjuknak tekintik, s ha a BHG szerelőinél merül fel probléma, a postások akkor is segítenek.

A Ferenc Távfeszítő Üzem területén készülékhiány miatt 223 előre-szerelt állomásnál nem tudták a készüléket felszerelni. Ez azt jelenti, hogy az építési osztály dolgozóinak még egyszer vissza kellett volna menniük ezekre a helyekre. A brigádvezetői értekezleten a 7D. alközpontos szocialista brigádok vállalták, hogy a napi munkájuk mellett felszerelik ezeket a készülékeket és ezzel kívánják segíteni az építési osztály brigádjait, hogy

az 1000 előszerelt állomásra tett vállalatukat teljesíteni tudják. Ugyanezt vállalták a Krisztina Távfeszítő Üzemben a hibaelhárító és az alközpontos szerelőbrigádok.

A távfeszítő-előfizetők régi problémáját is kívánságát oldja meg az új telefonkönyv. Előzményei ismertek a közvélemény előtt is, hiszen eléggé nagy vihart kavartak. A megnyugtató megoldás lehetőségét itt is a szocialista munkaszerződésben foglalt együttműködés, egymás kölcsönös segítése biztosította. A Nyomdaipari Tröszt, a Papíripari Vállalat, a Technoimpex, az Athe-neum Nyomda, a Műszaki Könyvkiadó és a Zenemű Nyomda, továbbá a Budapesti Távfeszítő Igazgatóság Távfeszítő Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatala vállalta, hogy a közületi telefonkönyv 125 000 példányát október 15-ig, az egyéni telefonkönyv 210 000 példányát pedig 1967. február végéig elkészítik úgy, hogy ebből 50 000 példányt december 15-ig szállítanak. A teljesítés: a közületi telefonkönyv nyomtatása szeptember 1-ig elkészült, a posta részére a szállítás szeptember 29-én megkezdődött és október 10-ig befejeződött. Az egyéni telefonkönyv készítésénél néhány nap előny mutatkozik és nem látszik semmi akadály annak, hogy december elején az első 50 000 példány eljusson az előfizetőkhez.

A külső szervekkel kötött szerződéseken kívül eredményesnek bizonyultak a postaszervek egymással kötött szerződésai is. Ilyenek voltak: a Budapesti Postaiszervezet és az Alközponti Üzem dolgozói között az 1966. évi tervben szereplő 10 db távfeszítő-központ határidőre történő elkészítéséről szóló megállapodás. A szerződésben vállaltakat eddig mindkét fél teljesítette és itt is elégségesnek látszik a hátralévő idő a folyamatban lévő munkák befejezéséhez. A Lipót Távfeszítő Üzem az Alközponti

Üzemmel 10 000 számláló jel-fogó áthelyezésére kötött szocialista munkaszerződést. Az áthelyezést úgy vállalták, hogy munkájukkal a forgalmat nem zavarják és olyan körülmények között végzik, hogy abból eredően az előfizetők számlájában tévedés ne jelentkezzen. A határidő szeptember 30 volt. Vállalatukat teljesítették.

A Központi Táviró Hivatal és a Helyközi Távfeszítő Igazgatóság 52 db összevont távolsági végberendezés december 31-i szállítási határidejének november 7-re történő előbbre hozatalára kötött szerződést. Ezek a berendezések a TGX-hálózat bővítésével kapcsolatban szükségesek. Az első 20 berendezés átadását már megkezdték, a többi november 7-ig megtörténik.

Akadnak problémák is. Így a Posta Központi Kábelüzem és a Helyközi Távfeszítő Igazgatóság szerződésénél, amelyben az országos gerinchálózat egy szakaszának elkészítésére kötöttek megállapodást. Jelen-tősen „elcsúsztak” a határidőkkel. Az erősítő alapépítménye ugyanis — amelyet a Közlekedési Építő Vállalatnak kellett volna elkészítenie — nem készült el és a távkábelekben is 6 típus szállításra késik. Jelenleg minden erőfeszítés ennek megszüntetésére irányul.

Valamennyi szerződés pártunk IX. kongresszusának gondolatát állítja előtérbe. A teljesítés értékelésénél nem beszélünk a mozgalmi szervek munkájáról, amelyek valamennyi szerződésben vállalták azt, hogy a mozgalom sajátos eszközeivel segítik a szerződésben foglaltak megvalósítását. Segítik azt, hogy az emberek közötti jó kapcsolat tovább szélesedjék, segítik, hogy ez a jó kapcsolat politikailag olyan tartalommal töltődjék meg, amely a szocialista embert jellemzi.

A szakszervezeti szerveknek tehát fontos feladatuk e mozgalom további segítése.

Koncz Sándor

Mehringer Rezsőné

1916 óta megszakítás nélkül lelkesen dolgozott a munkásmozgalomban Mehninger Rezsőné, az 1917-es magyarországi első telefon-sztrájk egyik fő szervezője volt. Mehninger elvtársnő 1966. október 10-én rövid szenvedés után elhunyt. A Postások Szakszervezete saját halottjának tekintette.

Október 15-én délután fél négy órakor, hamvasztás előtti búcsúztatásra jöttek össze az elhunyt hozzátartozói, barátai, elvtársai a Farkasréti temetőben. Szakszervezetünk elnökségét Fatalin János titkár képviselte.

A IX. kerületi Pártbizottság, illetve a X. pártbizottság részéről Kiss Sándorné méltatta az elhunyt életútját. A búcsúbeszédet Molnár János, a postás veteránok bizottságának vezetője tartotta.

A ravatalnál díszőrséget álltak a veterán harcostársak.

Nekrológ helyett

Felkerestük Mehninger Rezsőné harcostársát, *Rományi Margitot*, aki már 1916-ban ismerte a Nagymező utcai szakszervezeti főbizalmi, Mehninger Rezsőné, akkor még *Németh Margitot*.

— Nagyszerű ember volt Margit és bátor. Harci célunk akkoriban az volt, hogy a telefonközpontokban dolgozó nőket mozgósítsuk a háború, a nyomorúság és az elnyomás ellen. Mindenekelőtt felvilágosító munkával kellett rábeszéltenünk a nőket arra, hogy harcoljanak. A Magyar Királyi Posta méltóságos ural bizony nem jó szemmel nézték ténykedésünket. S aztán eljött a nagy nap: 1917. október 28-a.

— Előzőleg memorandumokat szerkesztettünk, tiltakoztunk és követeltünk. Felkerestük *Demény Károlyt*, a Magyar Királyi Postavezérigazgatót, aki tizesbizottsá-

gunkat ajtónálállal rúgatta ki. Ezek után nem volt más választásunk, mint meghirdetni a sztrájkot. A határozat: október 28-án délelőtt 10 órakor leáll a Nagymező utcai interurbán központ. A hír gyorsan terjedt. A méltóságos postavezérigazgató rohant a kormányhoz. Rendkívüli minisztertanácsot hívtak össze. Ideges volt a hangulat nálunk is, nálunk is. Október 28-án reggel a Nagymező utcában megjelent *Demény Károly* és hivatalnokserege, katonák, csendőrök, rendőrök kíséretében. Egy beszéltük meg, hogy mi ketten Margittal leszünk az elsők, akik pontosan 10 órakor felkelünk a kapcsolóasztaltól, s elhagyjuk a helyiséget. Az óramutató közeledett a tízhez, s mi felállunk *Mehninger Rezsőné* főbizalmival. A többiek követtek bennünket. Hiába volt minden rábeszélés, ráncigálás. Tettünk híre futóútként terjedt. Leálltak a József-központban, majd a többi központban is abbahagyták a munkát. Mehninger elvtársnő is sokat dolgozott e sikerért. Mert siker volt. Az a *Demény* méltóságos úr, aki néhány nappal ezelőtt kirúgott bennünket, kénytelen volt tárgyalni. Követelésünk: egyenlő munkáért egyenlő bér. S déli 12 órakor kijelentették: eleget tesznek fő követelésünknek. Győztünk! Először a magyar postások történetében.

— Nem telt el hosszú idő, és győzött a Magyar Tanácsköztársaság. Mi, telefonközpontosok, minden erővel segítettük a magyar proletariátus győzelmét. Lehallgattuk például az áruló tökések összeesküvéseit, s jelentettük a Nemzeti Tanácsnak. A 133 nap örök emlék történelmünk lapjain. A harcosok egyre fogynak, de emlékükhöz soha nem homályosul el, *Mehninger Rezsőné* sem — emlékezett a hős távoli múltba a 72 éves *Rományi Margit*.

(bércecs)

Több felelősséggel!

A Posta az elmúlt években számos egészségre ártalmas munkakörülményt szüntetett meg. Jelentős azoknak az intézkedéseknek a száma is, amelyek ugyan véglegesen nem szüntették meg az egészségtelen munkakörülményeket, de több óvintézkedéssel vetették gátat a betegségek terjedésének. Ilyen intézkedések: a felvilágosító nevelőmunka, a technológia betartása, a megfelelő védőeszközök használata. A Kábelüzemnél például évekkel ezelőtt az ólmos megbetegedések száma igen magas volt. Ma elmondható, hogy csak elvétve adódik fertőzés. A Jár-műtelep akkumulátor-üzemegységére, sajnos, ennek ellenkezője a jellemző.

130-an dolgoznak ólmos munkaterületen. Tagadhatatlan, hogy az ólommegbetegedések száma mindig hullámzott, most azonban megdőntötte az eddigi csúcsoakat. Bár az utóbbi időben több műhelyt korszerűsítették, építettek egy új akkumulátorbontó-műhelyt is. Ennek ellenére az üzemorvosi vizsgálat 130 dolgozó közül 38-nál tapasztalt ólomfertőzést. Az érintettek szakszerű orvosi gyógykezelést — például injekciókat, vagy tablettákat — kapnak, a felszívódás súlyosságától függően. A Budapesti Bizottság kérésére az üzemorvos folyamatosan küldi felülvizsgálatra az ólmos munkaterületen dolgozókat. A cikk megírásig hat embert küldtek felülvizsgálatra, s közülük négyet kórházba utaltak, kettőt gyógykezelnek. Az egyik korábbi beutaltak, T. Illésnek ólomfelszívódása nagyobb mérvű. Munkája: a helyiségek locsolása. Ezen a területen rendes körülmények között minimális a fertőzési lehetőség. És mégis! Kérdezzük az illetékeseket, a szakszervezetet és a szakszervezeti bizottságot: Megtették-e mindent az ólomfertőzés megakadályozására?

Megvizsgáltuk a munkakörülményeket, s megállapítottuk, hogy a dolgozók használják ugyan a védőeszközöket (respirátort) de az nem tapad szorosan az arcához, így az ólompor és a gőz része a száján keresztül bejut a szervezetükbe. Ezt többször is jelentették a szakszervezetnek, de intézkedés nem történt. A válasz: Nincs jobb respirátor. (Vajon fordultak-e ez ügyben a SZOT Munkavédelmi Kutatóintézetéhez?)

A rendelet szerint a szoban forgó helyiségeket fél-évenként kell meszeltetni. Több mint egy éve nem meszelték! Egy évvel ezelőtt a szél leszakította az ólomhulladéktároló helyiségek tetejét. Helyette nem tettek fel másikat, így szeles időben az ólompor az üzem egész területét fertőzte. E hiába szerepel a biztonsági szemle jegyzőkönyvében is. Az üzem vezetője még június 15-én jelentette ezt a Jár-műtelep vezetőjének, meg hogy rossz a boyler is, s így a dolgozók több mint két hónapig kénytelenek voltak hideg vízben mosakodni. A Budapesti Bizottság a közelmúltban 12 órás határidőt szabott meg a boyler megjavítására. Érdekes, a munkavédelmi felhívás után rövidesen megjavították a boylert és a tetőt is. Az ólomhulladék-tároló előtt láttuk: húsz méternyi szakaszon az út gátrés-gátrés és poros. A szálló por szennyezi a levegőt.

Ezúttal is felhívjuk a szakszervezők figyelmét: a dolgozók egészségének védelme elsősorban az ő feladatuk. A hibákat a legelőbb időben belül szüntessék meg! A szakszervezeti bizottság pedig követelje a rendeletek, törvények, óvórendszabályok betartását.

Kiss László

ELNÖKSÉGI ÜLÉSÜNKRŐL

Szakszervezetünk elnöksége szeptember 22-én tartotta esedékes ülését, amelyen első napirendi pontként szerepelt a gazdasági mechanizmus reformjával összefüggő szakszervezeti feladatokról szóló előterjesztés megvitatása.

Jóváhagyták a megyei távközlési üzemeknél foglalkoztatott dolgozók egységes munkaruha-ellátására vonatkozó javaslatot. Az elnökség megvitatta az 1966. évi létszám- és béralapgazdálkodás első félévi tapasztalatairól szóló beszámolót és jóváhagyta a megyei távközlési üzemek szakszervezeti szerveinek megválasztásakor szerzett tapasztalatokról szóló tájékoztató jelentést.

Bíráltunk — intézkedtek

Júliusi számunkban „Viharban” címmel szerkesztői megjegyzésként hangsúlyoztuk: helyesebbnek, ha a vihar által okozott tömegzavarok elhárításában kitűnt dolgozókat megdicsérik. A Pécsi Posta-igazgatóságtól levelet kaptunk, amelyben közölték, hogy a dicséret és a jutalmazás megtörtént. A Városi Távközlési Üzem két kábel szerelőjét és egy vonalfelügyelőjét, a Hálózatépítő Üzem egy kábel szerelőjét, s egy üzemvezetőt pénzzutalomban részesítették. A Balaton melletti viharok okozta zavarok elhárításában kitűnt két körzetmester szintén jutalmat és igazgatói dicséretet kapott.

Ugyanebben a számban „Somogyban” cím alatt a kongresszusi munkaverseny helytelenségét érteltük szavával. Elismerik, hogy a munkaverseny felhívás és csatlakozás szervezése bürokratikus, az eredeti elképzeléseket ezért módosították. Ezen kívül intézkedtek, hogy a jövő évi fűrdőidényben a Balaton melletti hivatalok valóban postaforgalmi kezelésben jártas dolgozókat kaphassanak. A forgalom megkönnyítése végett a jövő évben 100 db. bélyegárutató automatát szerelnek fel, nagyrészt a Balaton környékén.

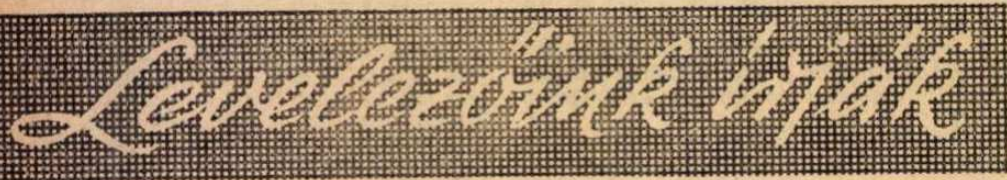
Az elhanyagolt postahivatalok ügyében megfelelő intézkedések várhatók. Augusztusi lapszámunkban „Hat és fél százalék” címmel, a postai építőipar bíráltuk tervlemeradása miatt. A Postavezérigazgatóság szakszervezeti vezetője, *Somkúti Vilmos* válaszolt a bírálatra, hangsúlyozva egyetértését. Az együtműködési hibát, a tervszerűtlenséget illetően sürgősen intézkednek a bírált postaszervezetnél történt vizsgálat alapján. A feladatokat az érdekelte vezetőkkel és beosztottakkal megtanácskozták, s ennek alapján, előreláthatólag az építőipari tervlemeradás az év végéig a minimálisra csökken.

Bíráló levelet kaptunk arról vonatkozólag, hogy a magyar bélyegek enyvezése rossz, felragasztásuk után lehullanak a küldeményről. *Dr. Wurm Ferenc*, a Postavezérigazgatóság szakszervezeti vezetője válaszolt a panaszra. A magyar bélyegek enyvezése import műanyagragasztóval történik. Fél évvel ezelőtt szállítási nehézségek voltak az említett importanyagnál, így a nyomda kényszerhelyzetben hígított használt az első negyedévi szállítmánynál. Azóta még nem merült fel hasonló panasz. Előfordulhat azonban, ha valaki erősen nedvesíti a bélyeget — hogy a műanyagragasztó lemosódik a bélyegről. Ezúton is figyelmeztetjük az érintett postás dolgozókat, hogy a túlvizezett nedvesítő használata a jövőben is előidézhet hasonló panaszokat.

A Postás Dolgozó augusztusi számában „Szabolcs-Szatmár megyében jártunk” cím alatt több észrevételt tettünk. *Dr. Deák Ignác*, a Debreceni Postaigazgatóság vezetője válaszolt. Közölte, hogy Mátészalka 1. postahivatali fűrdő- és öltözőhelyiségeinek tervezése folyamatban van, a végrehajtás a jövő évre várható. Mátészalka 2. postahivatali épületének külső tatarozása nem a posta feladata, mivel az épület nem képezi tulajdonát. A belső javítási és festési munkák elvégzése ez év október végén várható. Az erőssármú vezető biztonságos és szabványos átszerelésére utasította a hivatalvezetőt.

Az igazgatóság vezetője előtt ismeretes a szakszárú hivatal zsúfoltsága. Előreláthatólag csak 1971-ben kerülhet sor a bővítésre. Viszont a felvételi csarnok fűdémisztetése a jövő év elején megtörténik, s ezután természetesen sor kerül a helyiségek kifestésére, az ablakok tisztítására. Intézkedett a megyei Távközlési Üzem udvarának rendezéséről, a bejárati lépcső kijavításáról. Dombovár 2. postahivatal festését valószínűleg szintén a jövő év folyamán végzetteti el. A kerékpártároló tervezése folyamatban van, s néhány hónap múlva megépítik. Végül megköszöntö, hogy a lapunkban megjelent észrevételekkel segítettek az igazgatóság területén tapasztalt hibák gyorsabb megszüntetését.

B. Gy.

„Követjük a legjobb példáját”

Csepeliéről

A kongresszusi versenyben példát mutat két „Szocialista brigád” címmel rendelkező kollektívánk. Az egyik a hírlapok Barátság-brigádja. Naplójukban kilenc pontban rögzítették munkafeladataikat. Egy százalékkal kívánják emelni a napilapok előfizetésének számát, s arra törekednek, hogy a remittenda százalékban ne növekedjen. Ezenkívül az adott időszakban minden dolgozó politikai oktatásban való részvételét határozott el. Még megjegyzendő, hogy az adott versenyidőszakban egyáltalán egyik hat-hat szépirodalmi könyv elolvasására is vállalkoztak, amelyet elolvasás után megvitatnak.

A másik brigád Gagarint választotta névadóul. Kézbesítők a tagjai. Kulturális vállalkozásai hasonlóak az előbb említett brigádéhoz. A Gagarin-brigád négy évvel ezelőtt alakult meg, s akkoriban a kézbesítők körében a kollektív szellem nem volt valami kedvező. Az már a múlté. A kis közösség egyetértett abban, hogy a kongresszusig úgy dolgoznak, hogy egyikük sem kap fegyelmi vagy rendbűntetést, figyelmeztetést.

A két brigád közösen elhatározta: segítik újabban megalkulását. Így történt, hogy mi, rovatolók is ma már brigádban dolgozunk. Még nincs meg ugyan a szocialista címünk, de úgy dolgozunk, hogy egy év múltán megkaphassuk.

Laurencsik Pál,
Tatabánya 1. postahivatal

Csakazértis!

Egy hideg februári, nyirkos napon kilenc fiatal lány összegyűlt a fejét, s azon töprengtek, hogyan alakítsanak egy brigádot, s annak milyen nevet válasszanak. Mi voltunk azok... Töprengésünket az éppen arra járó termelési felelős zavarta meg, s mikor megtudta gondunkat, dühnyögve válaszolt: — „Felesleges maguknak indulni a szocialista címért. 12 brigádnak él és virul már, Maguk soha nem tudják a címet megszerezni!” — s elballagott. — Még, hogy nem? — hördültünk fel mind a kilencen. — Csakazértis, majd mi megmutatjuk! Igaz is. Miért ne lehetne a mi nevünk „Csakazértis” brigád. Határoztunk!

Sok feladat várt ránk. Brigádszerződést kötöttünk annak idején, amelyben vállaltuk egymás munkakörének elvégzését, 140 óra társadalmi munkát, azt, hogy kialakítjuk az ideális kollektív szellemet, előzetesen leegyeztünk az idősebbekkel, közösen járunk színházba, hangversenyekre, moziba. S a kitűzött feladatokat csakazértis megvalósítottuk. A kongresszusi versenyben 25 ezer forintot takarítottunk meg. Közülünk heten tovább tanultak, de részt vesznek a politikai oktatásban is. Sokat járunk kirándulni, szeretünk együtt lenni. A napokban üzemünk tanácstermében bennünket ünnepeltek. Az asz-

tal közepén a IX. kerület KISZ-bizottságának ezüst vándorserlege, az első díjat mutató oklevél és a brigádnapló. Kilenc megcímzett boríték: az üzemvezető skatárs ez alkalomra szánt meglepetése, 200 —200 forint jutalom. Örömmel vettük át. Csakazértis nem száll a fejünkbe a dicsőség, csakazértis meg lesz a szocialista cím.

Horváth Júlia,
Posta Gépi Adattfeldolgozó
Üzem

Budapesti hírek

A Postás Szakszervezet Budapesti Bizottsága folyó év szeptember 23-án rendezte meg a postás veteránok és fiatalok találkozóját a Cházár András utcai színházban. A találkozó ünnepi hangulatban, elvtársi légkörben folyt le.

Október 4-én új könyvtárat adott át az új Zuglói épületben a Budapesti Bizottság a postás dolgozóknak. A korszerűen berendezett könyvtár jelenleg 2400 letéti könyvvel áll az olvasók rendelkezésére.

A szakszervezeti politikai iskolák előadói október 7-én előadással egybekötött tematikai és módszertani értekezletet rendeztek a Budapesti Bizottság. A politikai iskolák első foglalkozásait az

alapszervek október végén tartották meg.

Szakszervezetünk elnöksége táviratban közönte a lengyel postás dolgozókat a „Postás Nap” alkalmából, s további sok sikert kívánt a feladatok teljesítéséhez.

A Postás Repülő Klub október 15—16-án rendezte meg a „Gyulai György” ejtőernyős emléktversenyt. A Postások Szakszervezete elnökségének tiszteletdíját az elnökség nevében *Koncz Sándor* adta át.

A Műszaki és Forgalmi Bizottságok vezetői egy napos tanácskozást tartottak. Elemezték az eddigi munkát, meghatározták a feladatokat. Az előadásokat *Brebowsky Jenő* és *Mosonyi Ferenc* tartották.

RÁDIÉKNÁL

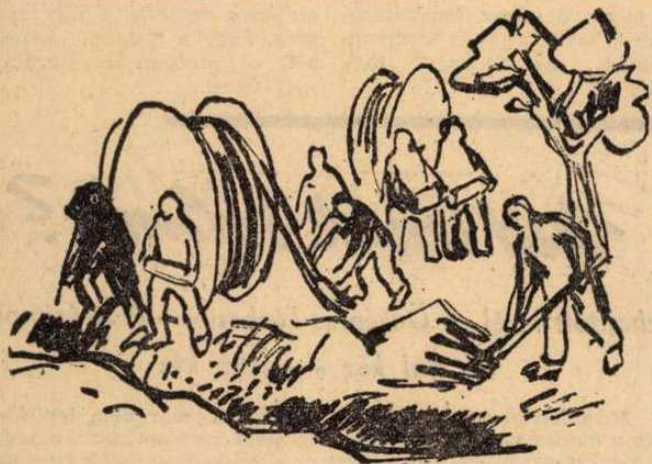
BÍRÁL A POSTÁS NÉZŐ

Miért szörnyeteg?

A fák leveleinek széle rozsdavörös már. A Kerepesi úti kertekben lila-kék és sárga színekben elvirágzanak a dália, s megadják már magukat sorsuknak a lehajtott fejű fehér őszirózsa. Osz van már, hiába. A nap azonban olyan melegen süt, hogy a kábelépítők frissen ázott árkaikban ingujjra vetkőzve dolgoznak. Homlokuk veritékes.

Öt év óta

Leülünk egy zöld ládára az egyik kertfal árnyas tövében. Rádi József és én. A többiek, nem messze tőlünk a fűre heverednek.

Illusztrációk: Bakallár József

Cigarettaival kínálom. — Nem, — mondja, kicsit furcsa mosollyal. — Köszönöm, nem dohányzom...

Öt éve dolgozik együtt ez a brigád, a Rádi József brigádja. Az imént mielőtt rájuk köszöntöttem volna, előbb csak csöndben néztem őket. A modulataik tempós ütemét, a szinte szembeszökő közös ritmusokat. Ezek az emberek már nagyon összehozták.

Tizenegy férfi. Majdhogynem mindnyájan azóta vannak együtt, amióta 1961-ben a Posta Központi Kábelüzemben úgy álltak össze brigáddá, azzal a céllal, hogy elnyerhessék a „Szocialista brigád” címet. Elnyerték. Elsőként.

Mielőtt ide kijöttem a „terpre”, beszélgettem már odabent az üzemből. Így tudom, hogy a brigád szívesebben az a 45 éves szikár, csontos férfi, Rádi József.

Hogy kezdték, hogyan láttak hozzá?

— Nem ment az egyszerűen... — mondja és újra és újra megáll a beszédében. Olyan emberre vall a beszédmódja, aki mérlegeli magában a helyes, gondolatilag szabatos

mondatokat, másrészt időt ad, hogy a másik is megfontolhassa, amit hallott.

Mint minden emberi közösségnek, kicsinek vagy nagy, a Rádi brigádnak is megvan a maga őskora, vagy hőskora, — ahogy tetszik. Már azért is meg kellett küzdeniük, hogy közösségük igazában létrejöhessen, tartósan megmaradjon. Újra és újra szétcsúszták őket, hol emezeket, hol amazokat osztották be máshová. Sokszor úgy érezték, hogy egyedül maradtak, sőt két malomkö között örlődtek. Sok más dolgozó társuk pedig hosszú ideig gyanakvással figyelte őket: nem jutnak-e jobb munkával, kedvezőbb munkakörülményekkel előnyökhöz

san megnézi az egész termelési közösség. (Es immár öt alkalommal szavazták meg ezt a Rádi brigádnak egyhangúlag).

— A szocialista szerződés, — jegyzi meg Rádi, — most már sokkal konkrétabbak, mint pár esztendővel ezelőtt.

Példának megmutatja a brigád mostani legújabb versenyszerződését, a Nehéz-brigáddal. Az MSZMP IX. kongresszusának tiszteletére szól a felajánlás. A József központ bővítési munkájának területén a 10 325 000.— Ft értékű és 74 300 tervezett munkaórával kapcsolatban felajánlották a húsz nappal rövidebb határidőt, október 30. helyett október 10-re.

Rádi József ehhez hozzáfűzi:

— A szerződések konkrétságában, a vállalások teljesítésében előbbre léptünk, de még igen vonatott a verseny értékelése és nem kielégítő a verseny nyilvánossága.

— Ezt hogy érti?

— Úgy, hogy a kihirdetés nem elég folyamatos. Nem tudjuk eléggé követni egymás munkáját, pedig például én naponta elmondom, hogy ki mennyit végzett, mennyit keresett. A többi brigádról viszont csak a termelési tanácskozáson kapunk pontosabb képet, holott ha állandóan tájékoztatva lennénk egymás eredményeiről, ez természetesen fokozná a versenykedvet. Most azonban úgy vagyunk — teszi hozzá kicsit bosszús mosollyal, — mintha hosszútávú futók különböző pályákon futnának, egymást nem látva és a részeredményeket sem köznélne velük senki...

A brigád élete

A brigád tagjai Rádi és Pecze Sándor kivételével valamennyien vidéken élnek családjukkal. Hegyi Alajos, Balázs Zoltán, Klaj Gyula, Rozsás János, Hegyi Gyula, Gazdag Imre, Kónya Ferenc hét-kézfben a munkásszálláson lakik. Csak hét végén, s a szabadszombatos alkalmakkor járnak haza Püspökladányba, Tokajra, Novajra, Kőnyre.

— Hosszú évek óta mi, a brigádtagnak, többet vagyunk egymással, mint a családjunkkal, — mondja Kónya Ferenc, aki már 10 éve dolgozik itt, 32 éves kora óta. — A munkásszállás valóban a mi második otthonunk.

A munkásszálláson Hegyi Alajos a szakszervezeti vezetőség tagja, a munkásszállás önkormányzatnak vezetője, ő szervezi meg társai szórakozását, művelődését.

Rádi és Pecze úgy érzik: az a tény, hogy a brigádon belül öt kettő a párttagok, hangsúlyozott felelősséget ró rájuk társaik támogatásában, továbbképzésében. Kubikosok, földmunkások voltak a brigád tagjai — családtagjaik odahaza a tsz-ekben dolgoznak.

Meglett, sőt már idősödő korban formálódtak újjá ebben a kis közösségben; a munkában és a magánéletben egyaránt. Kezdetben itt is probléma volt, hogy — különösen a fizetési napok után — többet ittak a kelleténél. Nem volt más szórakozásuk, nem volt, ami kitöltse életüket. Aztán, ahogy együtt kezdtek olvasni, tanulni, televíziót nézni, moziba járni, sőt olykor még színházba is — a borra már nem volt szükség. Rádi, Pecze, s utánuk többen leszoktak a „dohányzásról”. Először csak próbára akarták tenni magukat, hogy képesek-e erre — aztán már élvezték a jobb közérzetet, a friss, szabad levegőn végzett munka örömeit. Mert szeretik ezt a változó, mindig más tájakon végzett munkát.

A brigád tagjai sok támogatást kapnak továbbképzésben Domján Kálmán főépítész-vezetőtől, Rozsár István építész-vezetőtől. Valamennyien részt vesznek a szakmai továbbképzésben, és a szakszervezeti politikai oktatásban.

Ezekben az idősödő férfiakban — nem egy közülük nyugdíjazás előtt áll — több a fiatalos lendület, életkedv, mint sok fiatalban. Mert ez aztán kemo! — probléma: mi lesz az utánpótlással? Fialatok csak időről időre akadnak közöttük, s ezek is gyorsan elpályáznak, más munkahelyek felé.

— Nem tudom, — mondja a brigádéros, — hogy itt mit kéne tenni? De tenni kellene valamit, mert mi lesz néhány év múlva, ki végzi el ezt a munkát, ha a brigádunk tagjai nyugdíjba mennek?

Búcsúzóban még megjegyzi:

— Legutóbb már meg kellett volna kapnunk a brigádjelvényt is. Társaink nagyon várták, számítottak rá. De kiderült, hogy nincs elég jelvény. 300.— Ft-ot kapott mindenki fejéért. Tessék mondan, olyan nagy dolog azt a jelvényt legyártani? Talán valamilyen szocialista brigádnak kellene vállalnia azt is, akkor lenne elég, hogy mindenki megkaphassa és viselhesse, akit az megillet.

Kárpáthy Gyula

Az idei színházi évad egyik első bemutatójaként Németh László Szörnyeteg című drámáját hozta színre a Nemzeti Színház együttese a Katona József Színházban. Az első postás nézők között, akik a darabot látták, ott volt Páldi Miklósné, a postás technikumok József Attila Kollégiumának tanára. Elsőnek az ő véleményét kértük.

— Németh Lászlót a legnagyobb élő magyar írónak és gondolkodónak tartom. Sok regényét, színművét ismerem és élvezem. Ez a társadalmi dráma a 30-as években játszódik, s egy tudós, nagy tekintélyű, már nem fiatal professzor életének egy szakaszát mutatja be, nagy „reményre-lobbanását” és annak kihűnését. A téma a közismert naplemente-téma, az öregedő férfi szerelem a jóval fiatalabb nő iránt — de az író nem sablonosan, hanem egyéni módon nyúl a témához. Nem a korkülönbség okozza a kudarcot, nem is családi, társadalmi vagy egyéb, a környezetben rejlő okok. Valami más. És azt nem értem egészen, hogy mi.

— Nem látom tisztán, miért „szörnyeteg” ez a tehetséges, az író által is végső fokon rokonszenvesnek ábrázolt tudós. S ha mégis az, miért kellett azzá lennie? Úgy érzem, nincs eléggé bemutatva, motiválva meghasonlása társadalmával, pedig nyilván az teszi ilyenné. Második házassága szépen indul, a leány láthatóan őszintén rajong érte, s boldognak látszik ebben a szerelemben. Nehezen követhető a fordulat, ami Amált oda juttatja, hogy ő is szörnyetegné lássa Sárkányt.

— Csak találgatni tudok. Én — minthogy meglehetősen ismerem Németh László munkásságát — óhatatlanul arra gondolok: őnmaga problémája, egyfajta üldözöttségi érzését írja ki magából. S ha ez így van, nem tudom, miért látja annyira sötétnek a maga kapcsolatát az emberekkel, a társadalommal. Vagy akkori, 30 év előtti problémái lennének? Úgy tudom, a darab 1953-ban íródott. Végül is Sárkányt az teszi szörnyeteggé, hogy kora nem érti meg, nem szárnyalhat, száguldat. Úgy, ahogy szeretne. Azt hiszem, joggal gondolok erre, mert ez a probléma az író más munkáiban is megnyilvánul.

— Mindemellett ebben a darabban is élveztem Németh László csiszolt, szép nyelvét, a valóban színpadra való párbeszédek, a gondolatok gazdagságát.

Mi Sárkány professzor szemléletének kulcsa, s ebből kifolyólag: mi a szakítás oka — e kérdés felvetésével indul beszélgetésünk a Lágymányosi Távbeszélő Üzemben is, ahol dr. Noszlopi Kálmán konyavezető látta elsőként az új Németh-drámát.

— Igen bele kell gondolni abba, hogy miért nevezi az író főhősét szörnyetegné — mondja. — Azt hiszem, van ebben valami fájdalmas önrónia, s az egész darabban sok az önkritika. Mint Németh más műveiben, itt is remek a lélekrajz. Itt van például Amál. Mennyire ismeri az író — férfi létre —, a női lelket! En úgy gondolom, hogy az, ami Amált menekülésre készteti, több oldalról is indokolt. Az olyan n. nek, aki nem folyondár-természetű, hanem önzéletes egyéniség, előbb-utóbb meg kell éreznie az ilyen Sárkány-féle mellett, hogy egy súlyos egyéniség nyomja el, s ő csak mintegy annak árnyékában él. Amál szeretné a maga útját járni, a professzor viszont szeretné a maga képére alakítani, s emellett valósággal babusgatja, játékszerként kezeli. Sárkánynak szűksége van rá ahhoz, hogy szárnyalhasson, Amálnak viszont terhe, sőt elviselhetetlenné válik a férfi közelsége. Betetőzi a dolgot az a jelenet, amikor Amál rádöbben, hogy gyermekeket akar tőle.

— A dráma nekem azért is tetszett, mert a főszereplőn kívül a mellékalakok, sőt az epizódszereplők is remekül vannak egyénítve, jellemzésük árnyalt, kidolgozott. Például az államtitkár vagy akár a sváb ácsmester. A szereplő művészeket illetően: Básti Lajos ismét feledhetetlen, a szerep is „jól fekszik” neki. Törőcsik Mari megmutatta: tévedtünk, amikor néhány éve úgy gondoltuk, hogy csak filmen lesznek sikeret, színpadon nem. Különösen tetszett még a fiatal Konrád Antal a professzor fiának és Sinkó László a fiatal adjunktusnak szerepében — és tökéletes az egész együttes összjátéka. Néhány jelmez azonban — így Básti „sportos” viseletét a falusi házban —, nem találtam a 30-as évekbe illőnek, s vitatkoznék a díszlettervezővel is a IV. felvonás díszletén: ámbitusos ház, zsálos ablakok stb. De ezek mellékes dolgok. Alapjában véve a Szörnyeteg: igényesebb nézőknek való, elgondolkodtató színházi élmény.

G. Szabó László

A Szörnyeteg előadására szakszervezetünk központi jegyirodája november 7-én teltházakélt szervez, amelyre ezúton is felhívjuk olvasóink figyelmét.

„Centre Manuel Interurbain Paris Bonne-Nouvelle” ezt olvastam ki a párizsi címtárból, amikor kerestem a nagy párizsi interurbain központot. Már vártak.

— Parancsoljon, rendelkezésére állok. Foglaljon helyet — fogadtak kedvesen, mosolygósan irodájában Ribaud Jean úr, a hatalmas távbeszélőközpont direktora. Róla már előzőleg hallottam, hogy 15 éves kora óta dolgozik, 10 évig volt műszerész, 61 éves, s ő volt az, aki Párizsban megépítette az első automata interurbain központot. Jelenlegi megbízatása: végrehajtani az interurbain központ automatizálását. Postai üzememérnök.

Lelkesen magyaráz, műszaki varázsszavakat mond, amelyek lényege, hogy Párizsban megvalósították az automata interurbain központot. Elmondotta, hogy 2900 nemzetközi vonalak van, most bővítik ezt 3500-ra. Párizsban egyébként naponta egymillió hatszázezer telefonbeszélgetést kapcsoltak.

Megtudtuk, hogy az áramkörök maximális száma 800, a munkahelyeké pedig 84. Tíz felügyelő és egy főfelügyelő vigyáz arra, hogy rendszerben folyjék a munka.

— A telefonkezelőnk munkája idegkimerítő. Ezért sokat törtük fejünket, hogyan kellene ezen segíteni. Mindenekelőtt megszerveztük a forgalom áttekintését, illetve ellenőrzését, mégpedig egy asztalra épített berendezéssel. Majd egy másik műszert is szerkesztettünk, amely biztosítja, hogy a kezelőnk óránként megszabott néhány percig pihenhesen a munkahelyeken.

Kértem, mutasson a 100 nő közül olyanokat, akik éppen úgynevezett munkaközi szünetet tartanak. A direktor tekintete körbefut a termen, a falak felé ülő nőket figyeli, egyszerűen, sőt ötször is végigkutat a pillantás, s végre talált egyet! Odamegyünk. Egy 30 év körüli csinos, sötétbőrű asszony nézi a falat, látszik rajta a fáradtság, hiszen már ötödik órája ül a kapcsolóasztal előtt. Nem zavarjuk. S nem is érdeklődünk tovább ez irányban. A

ELLENTMONDÁS

tények magukért beszélnek. Automaták, grafikonok, színes lámpácskák jelzik egy külön teremben az emberi kapacitás maximumát, egy világváros közepén. A felügyelőnk éber szemmel vigyázzák csoportjuk tagjait a hatalmas terem közepén elhelyezett asztaloknál. Önkéntlenül is felvetődik az emberben: ime egy darab a kapitalizmusból. Ha valahonnan egy hangos, ideges beszédet hallanak, ott teremnek, s figyelmeztetik a beosztottat.

Nézem az asszonyok, lányok tekintetét, amely mintha ezt vágná felém: Látod ezt a sok gépet? Mind-mind azt szolgálja, hogy a percekemet, másodpercekemet figyelje, s jelezze, ha egy kicsit is fel akarok lélegezni. Gép, az átkozott gép!

A direktort nem kérdezem az ilyesmiről, mert igaz az, hogy valamikor munkás volt, de ma ő is munkáltató — s ezt jól meg is fizetik neki. Tagadhatatlan, hogy a távbeszélő szakmában szinte nemzetközi hírnévre tett szert.

— Délután a CGT-hez tartozó Postás Szakszervezet néhány aktivistájával találkoztam egy munkásklubban. Ginette Leborgne ott dolgozik abban az interurbain központban, amelyben délelőtt voltam. Ott volt Lesposailles, a távbeszélőközpontok dolgozóinak főbizalmija, Kaerhoas, a technikai dolgozók főbizalmija, Clement, a PTT Központi Bizottsága mellett működő technikai tanács vezetője és Gaboud, a PTT Végrehajtó Bizottságának tagja. Kedvesen, örömmel fogadtak, s

amikor megtudták, hogy délelőtt hol voltam, érdeklődtek véleményem iránt.

— Nagyon jó irányba tapogatódzott. Nálunk az automatizálás nem az emberért, hanem az ember ellen van. Olyan munkatempót diktálnak, hogy amikor végre felállhatunk a dolgozó nők az asztaloktól, olyanok, mint a kifacsart citrom. Harcolunk, tiltakozunk, nem egyszer sztrájkolunk ezért. Azzal nem dicsekedett a direktor, ugye, hogy nem gondoskodtak még ma sem megfelelő légkondicionáló berendezésről. Rossz a levegő! Nekik csak egy a fontos: kiszolgálni a verőt minden áron. Nem veszik figyelembe, hogy a korszerű automatizált gépekkel egyhangúbb és idegesebb a munka. Frázként pufogtatják, hogy minden gépesítés a dolgozó érdekében van. A mi véleményünk: amilyen ütemben automatizálnak, olyan ütemben állapítsák meg a normákat és csökkentse a munkaidőt. Igaz, 36 órát dolgoznak hetenként, de ezt még 1945-ben vittuk ki. Az is igaz, hogy a kisebb városokban, 42 és fél óra megszabott munkaidő. Munkaköpenyt sem kapnak. Én a nők felelőse vagyok — mondja szinte lélegzetvétel nélkül, harsosan Ginette Leborgne. Majd arról beszél, hogy sokat hallott rólunk, magyarokról, szeret bennünket. Elmondja, hogy 6-7 ezren dolgoznak a telefonközpontokban, s van két gyermekmegőrzőjük Párizsban, az egyik 25, a másik 11 férőhelyes. Ezért is öt évig harcoltak. Nem gondoskodnak a telefonközpontokban pihenőhelyiségekről, öltözőről, fürdőről.

— Úgye, hogy kívülről minden milyen szépnek tűnik, de ha belülről nézed, már láthatod az ellentmondásokat. Kommunista vagyunk és pártunkivüliek, mi szakszervezeti aktivisták. Célnk munkatársaink életének szebbé és jobbá tétele. A kapitalizmussal szemben csak harc árán tudunk eredményeket kicsikarni. Talán ti nem is értékelték eléggé, hogy milyen nagy és jó dolog a szocializmusban élni. Nekünk is az a végső célunk.

(Folytatása következik.)

Bérces György

KÖZELEG A TÉL

A télre való felkészülés jegyében szükséges, hogy mindenütt időben gondoskodjanak a tüzelőanyag beszerzéséről, a fűtőtestek javításáról, a szabadban dolgozók meleg ruhával való ellátásáról, a kisebb karbantartási munkák elvégzéséről és a szállítóeszközök téli üzemeltetésének biztosításáról.

A megyebizottságok legutóbb (Győr—Sopron, Vas, Veszprém, Hajdú—Bihar, Szabolcs, Szolnok stb.) résen volt, mert üléseiken külön is megtárgyalták a télre való felkészülés feladatait, s a tennivalókra felhívták az érdekelteket postaszervek vezetőinek figyelmét. Vegyük sorra az eddig tett fontosabb intézkedéseket.

A tüzelőanyag-ellátásban fennakadás nincs. Szeptember 30-ig a fűtési időnyire szükséges tüzelőanyag 60 százalékát a postaszervek a TÚZEP-telepektől már átvették. Az általános postaszervek részére pedig az igazgatóságok a tüzelőanyag beszerzéséhez szükséges hitelkeretet biztosították.

A Debreceni Postaigazgatóság területén Biharnagybajom, Fülöp, Szeres, Tépe, Debrecen 149. sz. postahivatal — a sok esőzés miatt és egyéb okból — nem rendelkezik még a megfelelő tüzelőanyag-tárolóval. E helyeken is kell — ha ideiglenesen is — tüzelőtároló.

A rossz vaskályhák javítása, cserépkályhák átrakása, füstcsövek beszerzése, a legtöbb helyen már megtörtént. A Soproni Postaigazgatóság 40 új vaskályhát vásárolt. A Pécsi Postaigazgatóságnál pedig 95 új, 30 javítható és 10 darab időközben felszabadult vaskályha van rakárta: a postaszervek további igényeinek kielégítésére. A Szegedi Postaigazgatóság területén a vaskályhaigények kielégítése körül van baj. A városokban javított kályhák a szállítás során megsérülve, összetörve érnek rendeltetési helyükre. A középfokú postaszervek mintegy 50 vas- és 70 cserépkályha beszerzéséről, illetve átrakásáról gondoskodtak. A Soproni Postaigazgatóság épületében levő 52 éves kazán azonban erősen elhasználódott és évenkénti javítása, karbantartása sokba kerül, s ennek ellenére sem felel meg a követelményeknek. Az új központi fűtőberendezés tervei elkészültek, de a Postavezérigazgatóság még nem hagyta jóvá.

A Budapest vidéki és a Szegedi Postaigazgatóság intézkedett, hogy a postaszervek a kisebb javítási munkákat (ajtók, ablakok, zárok stb.) saját hatáskörben — a Pvg. 120 310/1961. sz. utasítása alapján — 500 Ft értékhatárig elvégezzék. A kisebb javítások elmaradásáért tehát az érdekelteket postaszervek vezetőit terheli a felelősség. Hajdú—Bihar megyében 85 postaszerv közül csak 18 postaszerv vezetője élt ezzel a lehetőséggel. Ok azonban csaknem 7000 Ft összegben végeztették el a javítási munkákat a kisebb üzemi karbantartási hitel terhére.

A Pécsi — Debreceni Postaigazgatóság a magasépítési üzemnél a szakiparosok létszámának növelését tervezi. Jó lenne, ha a többi igazgatóság is törekedne a magasépítési üzemek fejlesztésére.

A Lakihegyi Rádióállomáson a II. sz. lakóépület kémenyei repedtek, hajlottak. A munkára kivételével még nincs.

A Posta Anyaghivatal a megrendelések alapján 1200 női posztóöltönyt és 420 női posztóköpenyt október első felében, 4200 férfi posztóöltönyt és 2800 férfi posztóköpenyt, valamint 3000 pár női cipőt október végéig szállít a postaszerveknek.

A megrendelt 13 000 pár férficipőt november, a motoros bűrszámát pedig — a gyártó vállalatok visszaigazolása szerint — december végéig szállítják. A szabadban foglalkoztatott hálózat- és kábelépítő munkások, valamint a körzetmesterségek dolgozóinak melegek-ruhá-ellátására is megfelelően intézkedtek. Az újjas szőrmémellények, meleg sapkák kiosztása a legtöbb helyen megtörtént. A vattadrágokat, szőrmés vászonkesztyűket, kötött sapkákat a IV. negyedéven szállítják. Problémát jelent a szabadban foglalkoztatott dolgozók bűrszám-ellátása, mert az utásziszimák újabbban nem gyártják. Sürgős intézkedésre van szükség.

A Budapest vidéki Postaigazgatóság a HALEP-nél 55 fős, a távközlési üzemeknél pedig egyenként 6 fős elhárító brigádokat szervezett. A Szegedi és Miskolci Postaigazgatóságnál is kijelölték a tömegzavar-felelősöket, a Debreceni Postaigazgatóság pedig az építéscsoportok munkavezetőinek rendszeres jelentkezését szervezte meg.

A középfokú postaszervek a szabadban foglalkoztatott dolgozók melegítőital-ellátásához a szükséges hitelkeretekkel rendelkeznek. A feladat viszony az, hogy — a Pvg. 834—90/1954. sz. utasítása alapján az eddigi gyakorlatnak megfelelően — gondoskodjanak a melegítőital kiszolgáltatásához szükséges hőálló edények és eszközök beszerzéséről. Különleges szükség van erre a HALEP-eknél, mert az átszervezés során munkáslét számuk 2—3-szorosára növekedett.

Melegítő italként a hazai tea, illetve kávé mellett külföldi eredetű tea is kiszolgáltatható és citrompótlóval izesíthető.

A Miskolci Postaigazgatóság a tehergépkocsik 4 db meghibásodott pontyóját újjáak cserélte ki. A Posta Rádió és Televízióműszaki Igazgatóság a kijáró mikrocsoporthat szállító gépkocsik fűtésére 5 db hőszugárzó biztosított. Hőgumik az igényeknek megfelelően rendelkezésre állnak.

A Járóutak közlekedési utak talajjavításához megfelelő mennyiségben salakot tartálkól. A sikos utak felszórására 15 q ipari sót szereztek be, azonkívül a hó eltakarításához hólapátokról, hókotrókról és vesszőseprűkről gondoskodtak.

A fentiekből megállapítható, a postaszervek részéről sokirányú és hatékony intézkedések történtek a téli hideg időjárás okozta nehézségek leküzdésére. Az intézkedések azonban ne tegyenek senkit elbizakodottá. A szakmai és a szakszervezeti szervek továbbra is kísérik figyelemmel a postaszervek téli felkészülését és menet közben szüntessék meg a hiányosságokat.

Maur Emil

A műszaki átszervezésről

A Szakszervezet Elnöksége mellett működő Műszaki Gazdasági Szakosztály kezdeményezésére a Miskolci Postaigazgatóság építőipari üzeminek vezetői és dolgozói ankét keretében megvitatták az átszervezés tapasztalatait.

Hallottunk a szállítás kapacitásának a növelése, a gépesítés és a dolgozók szociális ellátottsága mellett a kevésbé lényegesnek látszó, de a munkát kedvezőtlenül befolyásoló jelenségekről is.

A szakszervezeti tisztségviselők főleg a dolgozók élet- és munkakörülményeivel, szociális és kulturális ellátottságuk helyzetével foglalkoztak. A munkahelyi étkeztetést, a munkásszállások egészségügyi helyzetét, a gépkocsin történő személyszállítást, a kesztyűk minőségét, a tmk-brigádok tagjainak védőruha-ellátását, a bizalmiak munkáját, tekintélyét és még számos egyéb megoldásra váró kérdést vettek fel. Közülük jó néhányat az igazgatóság jóvoltából azonnal rendeztek.

A változó munkahelyen dolgozók elszállásolása az ankét egyik központi problémája volt. Végül az a vélemény alakult ki, hogy az erre a célra rendelkezésükre álló üzemekből központi munkásszállásokat kell építeni, de a tervezett 1969-es határidőnél előbb.

Brebovszky Jenő, szakszervezetünk alelnöke, a Szakszervezet Elnöksége mellett működő Műszaki Gazdasági Szakosztály vezetője és Somkuti Vilmos, a Postavezérigazgatóság szakosztályvezetője válaszolt a kérdésekre.

K. I.

Takarékoskodj!

A takarékoskodás nem más, mint jó beosztás és a felesleges költségek elkerülése. Az emberek célokat tűznek maguk elé (kényelmes otthon megteremtése, kocsivásárlás, ruházatkész, utazás), s ezt mind elérhetik, ha takarékoskodnak. A takarékoskodás persze áldozattal jár, apróbb nélkülözhető holmiktól, költségesebb szórakozásról való lemondással. S, hogy takarékoskodni lehet, azt bizonyítja a több millió betétkönyv, amelyekben az elmúlt esztendőben 4,4 milliárd forintot tettek félre az emberek.

Az OTP segítséget nyújt az embereknek ahhoz, hogy terveik hamarabb realizálódjanak, mintsem a megvalósításához szükséges teljes összeg rendelkezésre állna. Erre szolgálja a különféle hitelezési üzemek. A lakosság rövid lejáratú egyéni hitelt, áruvásárlási, házhelyvásárlási, építési kölcsönt kérhet, valutát és utazási csekket igényelhet, de nagy segítségére van az áttutalási betétszámla is. A közkezdelt KST sok ember évvégi problémáját oldja meg.

Jelenleg Amszterdamban működik a Takarékpénztárak Nemzetközi Szervezete. Elhatározták, hogy minden évben világtakarékosági napot szerveznek. Ez évben október 31-én különös figyelmet fordítanak a takarékoskodás gondolatának népszerűsítésére. A világtakarékosági napok első betétkönyv-tulajdonosának az OTP minden megyében és Budapesten 1000 — Ft-os takarékbetétkönyvvel kedveskedik.

v-k.

A létszám- és bér-gazdálkodásról

Az ez évi létszám- és bér-gazdálkodásról szóló jelentés, amelyet szakszervezetünk elnöksége szeptemberi ülésén megtárgyalt, a posta életének igen fontos kérdéseit tartalmazza.

Ismeretes, hogy az ez évi létszám-, bér- és átlagbér-gazdálkodást a Postások Szakszervezetével egyetértésben kiadott 120.420/1966. 2. A. számú utasítás szabályozza. Ennek megismeréséhez először figyelembe vettük a KPM azonos tárgyban kiadott 654.968/1966. számú rendeletében foglaltakat, és — bizonyos tekintetben — már az új gazdasági mechanizmus nyújtotta lehetőségeket is. Az előző évekkel szemben a tervekkel tervezett postaszervek gazdasági lehetőségei nagymértékben növekedtek. Korábban ugyanis a negyedéves gazdálkodás volt érvényben, állománycsoportonkénti megköthetőséggel, erre az évre már éves gazdálkodást írtak elő és az állománycsoportonkénti bontást a gazdálkodó postaszervek csak számítási anyagként kapták meg. Ez a módszer megszüntetése a negyedéven belüli mindenáron való felhasználásra törekvést, mert a postaszerv a gazdaságosság és a szükségesség szem előtt tartása mellett későbbi időpontban is saját hatáskörében használhatja fel a rendelkezésre álló eszközöket. Az a körülmény, hogy ez évben kötelező tervmutatóként a munkaügyi tervben csak az összbér-alapot hagyták jóvá, azt jelenti, hogy a nagyobb önállóság biztosítása mellett megteremtették azt a lehetőséget, hogy az év közben jelentkező feladatokat az eszközök gazdaságos átcsoportosításával saját erőből oldhassák meg.

A termeléssel arányos létszám- és bér-alap-gazdálkodás most van kialakulóban a postaszerveknél. Előnyei vitathatatlanok. Nagyobb a lehetőség a termelésben közvetlenül részt vevő és a termelést kiszolgáló dolgozók létszámarányának helyes kialakítására. A munkák tervszerű végrehajtása is mindinkább megköveteli, hogy nagyobb gondot fordítsunk a rendelkezésükre álló munkaerők célszerűbb csoportosítására, az improduktív munkát végző dolgozók számának csökkentésére. Helyes kezdeményezés például a Budapesti Távközlési Igazgatóságnál a négyórás elfoglaltságú gépművelő segéderők munkába állítása. Ugyanis az e munkakört ellátó dolgozók munkaidéje így teljes egészében munkával telik el. A Budapesti Postaigazgatóság gyakorlata is eredményes: a pénzfelvitelnél csúcsgazdálkodás mellett a munkaügyi területen is alkalmaznak dolgozókat. Így javult a közönség kiszolgálása, csökkent a sorbanállás, s több olyan dolgozó jutott munkához, akik körülményeik folytán nem tudnak nyolcórás elfoglaltságot vállalni. A Posta Központi Javítóüzem a Crossbar kapcsoló prototípusának kialakítására belső erők átcsoportosításával, minőségi cserékkel teremtette meg a munka feltételeit. A Posta Központi Járóutak akkumulátorüzemében létszámot szabadított fel munkaszervezéssel. A Posta Központi Kábelüzem az átszervezés során felállított távkábel-szerelő és kiegyenlítő főépítészvezetőségeknél keletkezett bér-feszültséget a rendelkezésre álló anyagi eszközökből szüntette meg.

Az öntevékenység ellenkezője is tapasztalható. A központi postaszervek kisebb jelentőségű munkákra a Postavezérigazgatóságtól igényelnek létszám-, illetve bér-feladatot, pedig jó néhány feladatot saját erőből is meg tudnának oldani. Ahol indokolt, ott a Postavezérigazgatóság segítséget nyújt. Ilyen

eset volt a körzetmesterségek szervezésével kapcsolatos bér-alapemelés és az iparörök bérének rendezése. A hálózati-fenntartási munkák jobb elvégzése érdekében szintén létszámkeretet és bér-alapot emeltek.

A beszámoló jelentés foglalkozik a túlórákkal. Ezzel kapcsolatosan az elnökség álláspontja: továbbra is küzdeni kell az indokolatlan túlóráztatás ellen, és az úgynevezett fekete túlórák megszüntetéséért. Az indokolt túlóraigényeket pedig ne az utolsó pillanatban hagyassák jóvá az szb-vel. Ellenőrizzük és segítjük, hogy az egyszemélyi felelősség ne csupán papíron, hanem a leadott hatásköröknek megfelelően érvényesüljön a gyakorlatban is. Több javaslat hangzott el a gépesítés növelését, a meglévő gépek kapacitásának kihasználását és az anyag-ellátás megjavítását illetően is.

Mit innak nálunk?

Behajított levél — Önkéntes kézbesítő — Protekciók — Bal kéz — jobb kéz

Másodízben nézem át a hazai sajtót, már nem lepődöm meg a hatalmas mennyiségen, megragad azonban sokszínűsége. Ez a sokszínűség ám mégsem egyértelműen dicsérhető, mint azt ebben a rövidke tallózásban az olvasó is tapasztalni fogja.

Sághy Géza (Kaposvár) azt kifogásolja, hogy a bérházakban felszerelt rezsekből bárki kulcs nélkül is kiveheti a postai küldeményeket, és felteszi a kérdést: az elveszett küldeményekért ki lesz felelős?

Más megközelítésben, de e témakörbe tartozik az Esti Hírlap glosszája és Toldy Ferenc levele, amely a Ludas Matyiban jelent meg. Mindkét írás arról számol be, hogy másoknak szóló küldeményeket kézbesített a panaszosnak a posta, melyeket azután ő továbbított, mint önkéntes postás. A probléma persze csöppet sem általános, ám hiba volna figyelmen kívül hagyni, kivált Toldy Ferenc írását. Ez ugyanis arra enged következtetni, hogy nem tévedésről van szó, hanem valóban a postás hanyagságáról, hiszen a behajított levelek között volt Janeknek és Juhásznak címzett is, e nevek pedig nem téveszthetők össze a Toldy névvel. (Hogy ne általánosítsunk: Toldy Ferenc pontos címe: Budapest, II. Törökvész u. 36. b.)

A telefont, úgy látszik, mégiscsak mindig téma marad. Így, vagy úgy. Az erről szóló írások közül első helyen a Figyelő glosszáját említem meg. Nevezetesen azért, mert alig-alig akarom elhinni magát a tényt, de nem tetszik a néptelen cikkíró túlzottan karikázó hangja sem. Bizalmatlanná tesz. Arról panaszkodik, hogy az elromlott készülék megjavítása érdekében kárváriát kellett jární. Idézek: „Harmadnap még mindig süket a készülék, újabb bejelentés, újabb ígérlet. A társasjáték most már másodnaponként ismétlődik, anélkül, hogy ...”, majd ezt írja: „... végre két hét múlva megjelennek a szerelők...” és a végső poén: egy barát kérdezi, miért nem úgy mutatkozt be, hogy újságíró, mire kiderül, hogy a szerkesztőség telefonjáról van szó. Nem tudom elképzelni, hogy ez valóban így történt! És azt sem, hogyan reagáltak erre az írásra azok, akiket érint. Mert az ilyen hangvételű, gonoszkodó írásra reagálni kell. Erkölcsei kötelesség megvizsgálni és: elfogadni, vagy keményen, határozottan visszautasítani.

A Népszabadság glosszája viszont fanyar mosolyra késztet. Egy telefonkészülék összetörik, a posta megígéri a cserét, s a tulajdonos két nap múltán boldogan látja otthonában az új készüléket. (Pedig nem is szerkesztőség, csak egyszerű polgár!). Am a harmadik napon nyomtatványon értesíti a postát: „Sajnálatlaltal értesítjük, hogy telefonkészülékét kicserélni jelenleg nem áll módunkban, kérjük szíves türelmét...” Balkez-jobb-kez.

A Dunaújváros glosszája már — sajnos — szégyenkezésre késztet. Valaki egy budapesti telefonszám iránt érdeklődik a postán. A válasz pedig: „Ez helyi tudakozó, hívja interurbán a budapesti tudakozót!” Arcpirító. (Zárójelben: az Arany Csillag szálló portása hajlandó volt kézbevenni a budapesti telefonkönyvet és megmondani a kért számot.)

A Zalai Hírlap „A tényleg cölölnak” című cikkében nem fogadja el a Pécsi Postaigazgatóság válaszát, amely szerint a hírlapkezelésben tulajdonképpen komoly hiba nincs, esetleg csak akkor fordul elő valami, ha kisegítő kézbesítő dolgozik. Konkrét példával cáfolja az utóbbi állítást is, de hozzáfűzi azt is, hogy: „az előfizetőket mellesleg nem érdekli, hogy rendes, vagy helyettesítő kézbesítő hordja-e a lapot?”. Nyilvánvaló, hogy ezt a szigorú álláspontot az táplálja, hogy nem csupán ilyen alkalommal van panasz. A cikk befejező sorai szerint a megye más területén is sok a hasonló panasz. Megjegyzésem: a lap olvasói, vagyis a hírlapra előfizetők nem magyarázatot várnak, hanem orvoslást, — joggal!

A Vas Népe levélszerényről kér a szombathelyi Derkovits lakótelepre, és azt, hogy az épülő ABC-áruházban rendezzenek be postai értékpapírokat árusító üzletet. Szerény kívánságok ezek, s talán a levélszerényeket gyártó KTSZ Jászberényben is megérti, hogy a posta és a nagyközönség kapcsolata több egyszerű fizleti kapcsolásnál. A második kívánság is szerény, ha a postai szabályzat ezt megengedi, könnyen megoldható. Ha nem engedi meg, talán lehet más megoldást találni, hogy egy lakótelep, ahol 3000 ember lakik, ne kénytelenül kirándulást tenni egy-egy bélyegért, levelezőlapért.

(bródy)

előnyös

az előfizetési LOTTÓ szelvény!

1 szelvényt 1-szer tölt ki, 1 hónapig játszik vele Feltétlen résztvesz a havi jutalomSOROLÁSON!

LÁTOGATÁS HEVES MEGYÉBEN

Az Aba-nemzettség szálláshelye volt egykoron Heves megye, ahol a későbbi idők harcos lelkűkkel és izmos karjukkal a kurucokat támogatták, s ahol a nép megvételesséval találta szembe magát, az, ki az uralkodóház támogatására száná magát. Rebelleknek mondták őket, mivel hogy mindig a szabadság fő tekintetével, s nem néma sóvárgással, hanem telve tette kész akaratával.

Heves megye népe ma már szabadságban él több mint két évtizede, jól is él vele, ám szárnyaló lelkét el nem veszette, s bizony az évszázados rebellek lélek olykor-olykor hamis követeléssel is jelzi jelenlétét. Olykor azonban berzenkedése nincsen híján az igazságnak.

Létszámkeret, tárcsa

Hatvan 2. postahivatal vezetőjének Mayer Józsefnek szobájában ülünk, beszélgetve. Hallgatom és máris úgy érzem, mintha megérintett volna a szárnyaló hevesi lélek suhanása.

„Bajban vagyunk, nagy bajban, sürgős segítséget kérünk az igazgatóságtól!”

Egy pillanatra megdermedek, megcsap a végvesztély szele, riadtan nézek körül, omlik-e már ránk az épület, de a falak szilárdan állanak, odakünn októbert cáfoló verőfényben fürdik a vasútállomás, a postások zavartalan végzik munkájukat, — lassan megnyugszom.

„Sz. kartársunk most ment nyugdíjba. Rovatoló. Nincs utód! A közeljövőben egy másik rovatoló, T. kartársunk is nyugdíjba megy. Létszámkeretünk pedig nincsen, hogy állandó embert felvehessünk. Mert ide férni munkaerő kell! Sürgős segítséget kérünk az igazgatóságtól! — ezt írja meg!”

Hát jó, megírom, de közben

megkérdelem: ugyan, hát nem számoltak azzal, hogy a nyugdíj-korhatár közelít, hiszen nem szokott az olyan hirdelen betoynanni?! ...S mi van a fiatalokkal?

Aztán, mintha csak maga is érezné, hogy mindent fölülről várni nem éppen a legcélszerűbb és nem is a legrokonoszevesebb. Egy listát mutat, rajta: ki mennyi prēmiumot kapott; no meg az is: ki nem kapott prēmiumot. Őt név mellett áll szerényen egyenes kis vonal: a prēmium összege nulla. Őt ember, aki nem tanul, vagy nem annyit, amennyit a fejlődés megkövetel. Sajnos, közöttük van a KISZ-titkár is. Nem jó példa ez. Pedig, mint elmondja, nem rossz képességű fiatal ember, most is rovatolóként dolgozik, nem is rosszul, de mennyivel többet tudna nyújtani, ha tanulna! És segítené megoldani a vesélykiáltásra készítő problémát is. Szeretném hinni, így lesz!

Már másról beszélünk. Most is előbukkan: segítséget kérünk, de most nem olyan riadtan, ám, úgy tűnik, jobban. A szállítótárgoncát két hónapja javítja (pontosabban: nem javítja) a Járműtelep. Tudjuk, nem egyedi probléma ez, a tárcsafalak gyöngék, gyakori a törés, sok gondot okoz ez általában, mégis arra kérjük a címetet: gyorsítsák a javítást. Hatvanban segítséget, — helyesebben: tárgoncát várnak!

Vályogházat

a Posta nem vesz!

Hiába is tagadnám: Hort postahivatala nem éppen szívderítő látvány. Gyermekjátéknak tűnő kopott postailádák szegyekeznek a dűledező kerítésen, s mögötte csupasz vályogházalát szemérem nélkül mutogató viskó. A rendezett utcasor takaros színes modern házacskái fokozottan hangsúlyozzák elmaradottságát. Belepek. Az ügyfelek fogadását célzó előtér túlzott szerénysége elszomorít, s szinte üdítően hat a belső terem, a hivatal, viszonylag elfogadható külleme, rendezettsége. Ha nem is ideális munkahely, de nem kényelmetlen. Tiszta és rendezett. Szécsényi Jolán, a hivatal helyettes vezetője fogad, de hamarosan előkerül a szabadságon levő hivatalvezető, Szabó István is. Indulat és keserűség nélkül beszél, világos, ésszerű érvekkel.

„Tudják azt nagyon jól, hogy ez a postaépület már nem korszerű. Tervezik is új posta építést, csakhat...”

A probléma hiteles és mégis szinte hihetetlen. Ezt az épületet a posta bérli, magánszemélytől. Erthető, hogy tatarozásra nem hajlandó áldozni. Erthető, mert idegen tulajdon, de érthető azért is, mert maga az épület sem érdemli meg a befektetést. Ám van itt valami, ami már nem érthető! A tulajdonos szívesen eladná az épületet, amely mintegy 600 négyzetméteres szép telken fekszik. Igenám, de a posta vályogházát nem vesz meg! Logikus, minden részében elfogadható állapont ez — általában. Ebben az esetben mégsem szabad ehhez, mint merev szabályhoz ragaszkodni. Érvek sokasága riaszt: a telek értéke szerényen szólva eléri, de inkább meghaladja a kért vételárát; a posta jelenlegi helye központi jellege miatt legalkalmasabb a posta üzemeltetésére; a víz bevezetése könnyen és olcsón megoldható; a más helyen felépítendő postahivatalnál fölmerül a telefon átvételének költsége, amely egymagában messze meghaladja azt az összeget, amibe ennek az objektumnak megvásárlása kerülne.

Nem lehet kétséges, hogy a gazdaságosságnak, a posta saját érdekeinek győznie kell egy általában helyes, de az

adott esetben gátló szabállyal szemben!

Mi van a detki Molnárral?

Vámosgyörk postahivatalának vezetője Székely Sándor. Szinte megtestesítője annak a hevesi alkatnak, amelyet a történelem őriz számunkra. Energikus, határozott, telve a jó, a még jobb iránti törekvéssel. Duzzad a munkavágytól. Hivatala 8 esztendője 5-ös, de van ereje a szélszört járás összetartásához is, melynek ő az szb-titkára. 102 szakszervezeti tag van a járási csoportban, s bizony nem könnyű úgy taggyűlést tartani, hogy a tagok meg is jelenjenek. Általában 2 részben tartják meg, 2 helyen, világos, hogy a feladat még az egyszerű matematika szabályai szerint is kettőzött. Megemlíti, mint tény, hogy ősz van, s bár még melegen süt a nap, ő már nyugodt a téli hideg miatt, mindenütt gondoskodtak a téli tüzelőről, ami pedig a kályhákat illeti: „Nem hiszem, hogy szükség volna arra, én figyelmeztessék bárkit is, nézzék meg, jó-e a kályha”. És csöndesen teszi hozzá: „Az emberekben és az emberek értelmében is — bízni kell!” Aztán, nem tudni, hogyan szó került a detki Molnárra, aki nem szakszervezeti tag. „Valamiért egyszer megsértődött. Hogy mikor és miért? Ki emlékszik már arra?” Kicséréljük nézetünket, s ő nem védekezik, beismérellel bólint, az erős emberek nyugalmával: „Hát igen, hiba volt, hogy azóta nem beszéltem vele, talán már újra köztünk lenne!”

Ha több is lett a munka

Fónagy László, Gyöngyös 1-es számú hivatalának vezetője már ismerősként fogad, s pillanatok múltán benépesül a szoba, témák villannak fel, hogy ismét eltűnjenek, de egyenlő meg kell állni: az ed-

dig „nomád” életet élő vonalfelvigyázók együttes munkára tömörültek. A körzetmester Fehér József.

„Eleinte bizony idegenkedtem” — mondja Kiss P. András — „hiszen 8 évig voltam vonalfelvigyázó, megszoktam, hogy csak magamnak felelek, igaz, hogy csak magamra is számíthattam. Most már pár hónapja így együtt vagyunk, jobb ez így. Ha több is lett a munka, együtt könnyebben megbírnuk vele. A Fehér Józsefnek van tehetsége a szervezéshez, mi meg szívesen segítünk egymásnak, ha kell. Aztán még valami. 1945 óta vagyok szakszervezeti tag, most mégis úgy érzem, mintha közelebb kerültem volna a szakszervezethez, vagy inkább az emberekhez. Szóval: jobb ez így! Még csak az Ignác Rudolft akarom mondani. Ő a szakszervezeti bizalmink. Jól csinálja, most aztán újra megválasztottuk...”

Kongresszusi felajánlás

Nagy Géza a forgalmi osztály vezetője. Hozzá tartozik az a 19 asszony és leány, akikből 2 hírlapkézbesítő brigád alakult.

„Most már túl vagyunk a nehezén, mert ma már van becsülete ennek a munkának. Bizony, eleinte nem volt, így igaz. Akik messziről nézték őket, húzták az orrukat, de ők maguk sem jöttek rá azonnal a munka ízére. És ma? 6 kézbesítőt takarítunk meg az ő jó munkájuk segítségével, és bár 3—4 órát dolgoznak naponta, éppen úgy hozzánk tartoznak, mint a többi postás dolgozó. A jó munka becsületet szerzett nekik is, a hírlapkézbesítő munkának is. Volt aki attól tartott, hogy a kézbesítők tán majd orrolnak rájuk. Most aztán a kézbesítők csatlakozásukat adták. Kongresszusai felajánlásban vállalták, hogy 200 új előfizetőt szerveznek a hírlapkézbesítőknek. És

valamennyi hírlapkézbesítő ma már szakszervezeti tag, ott vannak a gyűlésen is, de nemcsak a széklet foglalkozik el, hallatják a hangjukat is. Mi meg azzal is segítjük őket, hogy állandóan tájékoztatjuk a lapok tartalmáról, hiszen mind nem győznék olvasni. Így aztán, ha valahol kérdik őket, egyiknek sem kell szégyenszemre kukán hallgatni, vagy zavartan dadogni.”

In memoriam

Egyik munkásszállásra is ellátogattam, de úgy látszik, az ördögnek tartoztam ezzel az úttal, mert senkit nem lelve csak az ablakon át tekinthettem be. Amit láttam, tisztaságról és rendről tájékoztatott, amit hallottam, kisérté megzavart. Mintha ellentmondás lenne a jobb kihasználás követelménye és a közt, hogy úgy kihasználhatatlanul nem marad, kétséges azonban, hogy ez nyereség-e valóban?

Végülis mi a véleménye az egy napos látogatás tapasztalatairól Karakas Józsefnek szakszervezetünk Heves megyei bizottsága titkárnak.

— Tapasztalatunk, hogy szakszervezeti aktíváink jelentős mértékben hozzájárultak megyénkben az eredményes munkához. Bebizonyosodott viszont az is, hogy mind a szakvezetők, mind a szakszervezeti aktívák önállóbb, harcosabb munkát kell hogy végezzenek. Sokhelyütt ma még a felsőbb szervek hírlapjait a helyi feladatok megoldásáért. Többet kívánunk foglalkozni a jövőben az aktívlítók politikai, szakmai továbbfejlesztésével. Egyébként a látogatás tapasztalatait legközelebbi megyebizottsági ülésünkön — főleg a tennivalók szem előtt tartásával — megtanáskozzuk — hangsúlyozta a megyebizottság titkára.

Bródy Imre

Korszerűbben — együtt a fejlődéssel

Beszélgetés két technikai igazgatóval

A Postások Szakszervezetének elnöksége nemrégiben foglalkozott a postai szakoktatás, a technikai szakközépiskolai oktatás, a szakmunkásképzés és tanfolyami oktatás helyzetével és a további feladatokkal, figyelembe véve a KPM legutóbbi oktatási ankétjának tapasztalatait. E megbeszéléseken felvetődött problémákkal kapcsolatban felkerestük a posta két jelentékeny oktatási intézményét, hogy tájékozódjunk, hogyan látják helyzetüket, feladataikat és fejlődésük irányát.

A Felsőfokú Távközlési Technikumban Rácz János igazgatóval beszélgetünk.

— Mi a különbség a felsőfokú technikai és az egyetemi képzés között?

A felsőfokú technikus, azaz szaktanulmány-képzésnek jellege a középiskolai ismeretekre épülő alapképzés, üzemi tanfolyamok jellegű. Az alapképzés az egyetemi képzéssel ellentétben leszűkített, csak a szükséges természettudományi ismeretek közlésére szorítkozik. A szaktanulmány alapképzés gyakorlati irányú. A felsőfokú technikumokban a szaknak megfelelő tananyagot részletesebben, mélyebben, gyakorlatiasabban, ebben az értelemben akár színvonalasabban is kell tanítani, mint az egyetemen.

— Mit értünk gyakorlati képzésen?

Gyakorlati képzésen olyan mértékű és irányú oktatás értendő, amely szükséges és elégszerű a szakmunkások, valamint a technikusok irányításához, a munka minőségének ellenőrzéséhez, de nem tart igényt a manuális jártasságoknak és készségeknél arra a fokára, melyet a szakmunkásképzésben kell elérni.

— A színvonalas képzés jogos igénye nem jelenti az egyetemen nyújtott ismeret-

anyag 3 éves képzési időbe való tömörítését. Mint ahogyan a gyakorlati szakemberképzés sem szűk praktizizmust jelent, hiszen a szaktanulmányok elméletileg is ismernie kell mindazt, amit csinál. A ma képzett szakembernek 20—30 év múlva is képesnek kell lennie a műszaki munka irányítására, természetesen feltételezve a folyamatos továbbképzést.

— Hogyan sikerült kialakítani a megfelelő tantervet, illetve programot?

Nehezítette a munkát, hogy új típusú oktatási intézményről van szó, így nem rendelkezünk kellő tapasztalatokkal. A tanterv kialakítását a tantárgyak programjának összeállítását szinte az oktatás megkezdésével egyidejűleg, illetve menet közben kellett elvégezni. Ennek során arra törekedtünk, hogy a szakmai tantárgyak alapos elméleti jellegű mellett tartalmazza az üzemi jelenlegi és a közeljövőben várható fejlesztéssel kapcsolatos elvi ismereteket is. Súlyt helyeztünk arra is, hogy — az elméleti anyag színvonalának emelése mellett — az elvi ismeretek megértését megfelelő gyakorlati segítséggel, hogy a hallgatók az elméleti órákon tanultakat alkalmazva, megfelelő gyakorlati készséget is elsajátítsanak.

— Természetes, hogy ezt a célt csak részben tudtuk megvalósítani. Az összes negatív jelenséget figyelembe véve is megállapíthatjuk azonban, hogy az eltelt 4 év alatt intézményünk jelentősen fejlődött. Az elmúlt években 82 szaktanulmány államvizsgázott a nappali tagozaton. Felkészültségükről szerzett tapasztalataink, valamint a munkahelyekről kapott információk bizakodásra adnak alapot.

— Melyek a további feladatok?

— Tovább kell javítanunk intézményünk belső szervezeti és oktatási módszereit, a nevelőmunka hatékonyságát. A gyorsabb előrehaladást leginkább a szűkös elhelyezés és egyes tárgyi feltételek hiánya gátolja.

A Puskás Tivadar Távközlési Technikum igazgatója, dr. Székely Ferenc válasza kérdéseinkre:

— Milyen a technikum felvételi rendszere?

Iskolánk országos jellegű lévén, tanulói nemcsak Budapestből, sőt nemcsak vidéki városokból, hanem kis falvakból is kerülnek ki. Tanulóinkat alapos és sokrétű ún. tanulmányi és alkalmassági vizsgálatoknak vetjük alá. A távközléstechnikai pályára a szellemileg legfejlettebbeket és a jó műszaki érzékkel rendelkezőket tudjuk kiválasztani a 4—5-szörös túljelentkezés közül. Az általános iskolák jó előkészítő munkájának eredményeként az erre a tanévre jelentkezett 430 tanuló 84,8 százaléka 4-es átlagnál jobb eredményt ért el.

— Mi a helyzet a tantervek és a tankönyvek korszerűsítésében?

Ismert a híradás- és távközléstechnika rohamos fejlődése az elmúlt 10—15 év alatt. Ez az időszak csaknem egybeesik a technikum életkorával. Iskolánk tanterve és a tankönyvek, ha nem is elavultak, de sok tekintetben korszerűtlenek váltak. Gondoljunk csak az utóbbi 10 évben nagy fejlődést ért el és a híradástechnikában is fontos szerepet játszó és még további perspektívával rendelkező tranzistor-technikára, amelyről tankönyveinkben alig, vagy egyáltalán nem esik szó. Persze ez nem jelenti azt, hogy erről tanulónk nem kaptak ismertetést, csak ez a külön közlés tanárra,

tanulóra egyaránt nagyobb terhet ró. Nem beszélve arról, hogy így módon nem is lehet teljesen biztosítani az ismeretközlés egységességét sem. E példa mellett lehetne még néhányat felsorolni akár a rádió- és televízió-technikára, akár a távbeszélő-, távíró- és átviteltechnika területéről.

A tananyag korszerűsítése mellett meg kell említeni laboratóriumaink korszerűsítését is, ami szerencsére megelőzi a tankönyvek korszerűsítését.

Szerencsés helyzetben vagyunk a tankönyvek, tantervek korszerűsítése terén, mert az 1969—70-es tanévre iskolánk átszerveződik távközlési szakközépiskolává és ezzel párhuzamosan sor kerül a tantervek, tanmenetek és tankönyvek korszerűsítésére, átdolgozására.

Milyen eredmények és problémák mutatkoznak az oktató-nevelői kar munkájában?

Iskolánk jellegének megfelelően tantestületünkben nemcsak humán végzettségű pedagógusok, hanem műszaki képzettségű tanárok, mérnök-tanárok és technikus-tanárok is vannak, sőt létszámukat és szerepüket tekintve nem is elhanyagolható mértékben. Természetesen a tantestület tagjai nemcsak oktató, hanem fontos nevelőmunkát is végeznek.

Iskolánk tantestületében például nappali tagozaton, a 28 főhivatású tanár mellett, mintegy 15 óraadó tanár is működik. Az óraadó tanárok szerepe nagyon pozitív, mivel csaknem teljes egészében a posta műszaki dolgozóiból kerülnek ki, s így rajtuk keresztül állandó „vérkeringési” kapcsolatban vagyunk a posta műszaki üzemének problémáival, fejlesztési programjaival és eredményeivel. Így a korszerűtlenség kiegyensúlyozására nyílt közben is lehetőség nyílik. Emellett tanulónk minden nyáron négy héten keresztül kötelező szak-

mai gyakorlaton vesznek részt és ott is vannak, akik az üzemi élet speciális műszaki légkörébe vezetik be őket.

Ez a szakmai előny talán kárpótál az óraadói működés nevelési hátrányáért. Az óraadó tanár általában csak órája idejére tartózkodik iskolánkban, így nem tud nagyobb hatásokkal bekapcsolódni az említett nevelési munkába.

Hallhatnánk valamit az iskola fejlődéséről?

Iskolánk jövője iskolánk múltjában rejlik. Eredményeit talán az is jelképezi, hogy a posta jelenlegi legfelsőbb és felső műszaki vezetőinek zöme, valamint a híradástechnikai ipar nem egy prominens képviselője a Gyáli úti iskola után elnevezés szerint: „gyáliutas”.

A perspektíva egy ún. „Puskás Tivadar Távközlési Szakközépiskola” modernizált formájában fog megvalósulni.

Ajtók, ablakok, játékok, kerítések, konyhabútorok mázolásához

PROGRESS-ZOMÁNC!
Gyorsan szárad, csillogó fényes, tartós a

PROGRESS-ZOMÁNC!
fehér 1 kg 37,60 Ft
pasztell színek 1 kg-os 36,— Ft

FESSE—MAZOLJA TARGYAIT SAJÁT MAGA IGY OLCSOBB!

A távirat-kézbésítésről

A Postavezérgazgatóság szakkollégiumi ülésén nemrégiben megállapították: 1965-ben — a korábbi évekhez képest — mintegy 6000-rel emelkedett a panaszok száma. Az ügyfelek, az előfizetők összesen 30 766 esetben kértek orvoslást sérelmeikre. Legtöbb bírálát a postaforgalmat érte: csaknem 8000-en panaszkodtak a kézbesítő szolgálatra, főként a távirat-kézbésítésre.

Javult a műszaki színvonal

S ez utóbbinál érdeme egy kicsit előbbi. A panaszok számának szaporodását ugyan is félig-meddig érthetetlené teszi az a körülmény, hogy a posta az utóbbi időben igen sokat áldozott az automata távgépíró-hálózat fejlesztésére.

Hét éve, hogy a posta nyugállományba küldte az utolsó morze-távíróberendezést. Azóta jelentősen lerövidült a táviratok belső kezelési ideje. A javulás — főként az elmúlt évben — szemmel látható — s itt a bevezetőben már említett ellentmondás — mivel a táviratok továbbítására szolgáló automatarendszer, az úgynevezett tgx-hálózat akkor kezdett el nagyobb arányokban működni. A fővárosban megépült automata távgépíró-központ után hasonló berendezéseket szereltek fel Miskolcon, Pécsen, Debrecenben és Szegeden. Az említett központok körülbelül 150 nagyobb postahivatal között biztosítják a közvetlen és azonnali összeköttetést. Ezáltal a táviratok továbbításának belső ideje 150 percről 50 percre csökkent.

Ezek után okkal kérdezheti bárki: a címzetthez miért érkeznek mégis csak órák múlva a táviratok?

A kézbesítési időt mind ez ideig nem tudták: jelentősen csökkenteni. A táviratok száma évről évre nő, ugyanakkor a felelősségteljes és farszort munkát kevesen és nem mindig olyanok vállalják, akik mindenben megfelelnek a követelményeknek.

S ezzel elértük a posta egyik legjelentősebb megoldására váró gondját.

Az utóbbi időben számos újságírók foglalkozott a távirat-kézbésítők munkájával. A cikkek a közvélemény jogos felháborodását tolmácsolták: előfordult, hogy egyes távirat-kézbésítők egyszerűen eltűntek vagy megsemmisítették a rájuk bízott, sürgős küldeményeket.

Igazságtalan az általánosítás

A bírálókat jogosságához nem fér kétség. Néhány magáról elfeledkezett távirat-kézbésítő valóban foltot ejtett a postásbecsületen. Az általánosítás itt is, mint minden területen, igazságtalan.

„A Magyar Posta hajdani jó hírét óvó idősebb szakemberek az első eset hallatán nem akartak hinni a fülüknek. Ma is a legtöbbjük azt kérdezi: mi lesz ebből? Mi lesz a postás utánnpótlással? És alig tudták elfojtani indulatukat. Nem mondhatják el mindent: nem tartják postásnak azokat a fiatalabb táviratkihordókat, akik mindannyiuk becsületét beszennyezik. Közben pedig arra is gondolnak, hogy ki lép majd a helyükbe, hiszen amióta létezik a Magyar Posta, a távirat-kézbésítők közül került ki a pénzespostás utánnpótlás” — olvassuk a Népszabadság szeptember 22-i számának „A postai panaszokról” című cikkében. Az írás nagy visszhangot váltott ki. Az idősebb postások legtöbbje saját gondolatát vélte felfedezni benne, a fiatalabbakat pedig kissé elkeserítették a sommás megállapítások.

Ami nehezíti a munkát

Vantsa Tibor, a Budapesti Postaigazgatóság osztályvezetője adatokkal illusztrál. Napjainkban mintegy ezer levél-kézbésítő és körülbelül 350 táviratkihordó dolgozik a fővárosban. A táviratkihordók gárdájában azonban igen nagy a mozgás. A Budapest 4. számú postahivatal 148 főnyi távirat-kézbésítő személyzetének például csaknem a

fele cserélődött ki ebben az esztendőben.

Bajkó Ferencné, a Budapest 4. számú postahivatal osztályvezetője hitelesíti az előbbi számokat. Egyetért vele, hogy az önálló személycseré nagyon nehezíti a munkát.

„A postás egyenruhán ejtett foltot a fiatalok körültekintőbb kiválasztásával, jobb nevelési módszerekkel és az anyagi feltételek felülváltásával magának a postának kell eltüntetnie” — idéz a Népszabadság már említett cikkéből, majd Kálmán József párttitkár közreműködésével sorra válaszol az egyes pontokra.

Válogatási lehetőségünk meglehetősen korlátozott. A távirat-kézbésítő munkát többsegükben az olyan 14—18 éves fiatal emberek vállalják, akik átmeneti állomásnak tekintik ezt az elfoglaltságot. Olyan elhatározással meglehetősen kevesen öltik magukra a távirat-kézbésítők egyenruháját, hogy életükjüknak, hivatásuknak tekintenék a postai munkát.

Mindez természetesen összefügg az anyagi feltételekkel is, ám ennek „felülváltásától” sem lesz túlszóló okosabb az ember.

A kezdő távirat-kézbésítő 1180 forint fizetést kap, s amennyiben motorbiciklivel jár, 150 forint pótlék illeti még meg. Ez az összeg — a posta egyéb területeinek kezdő fizetéseit is figyelembe véve — meglehetősen kedvező, s a 14—18 év körüli fiatal emberek jó részének ideig-óráig elfogadhatónak látszik. A probléma a későbbiekben jelentkezik. A Budapest 4. postahivatal egyik 26 éves szolgálattal bíró távirat-kézbésítője például 1627 forintot keres havonként. S ezt a fiatalok is tudják, s így a postás élet nem tűnül túl csábító számukra. Legfeljebb addig, míg az általános iskolából kikerült, tovább nem tanuló fiatal fizikailag annyira megerősödik, hogy valamelyik ipari üzemben segédmunkát vállal — ennél jóval nagyobb fizetésért.

Az átmeneti jelleg azután

meghatározza a fiatalok nevelésénél alkalmazható módszereket is. S ez a módszer nem tűri az állandó szidást, az igazságtalan általánosítást. A fiatalok legtöbbször — állítja Bajkó Ferencné és Kálmán József — becsülettel ellátja a munkáját, bár nem tekinti hivatásának a postás mesterséget.

Az elmúlt évben például a Budapest 4. hivatal körülbelül 1,7 millió táviratot és expresszküldeményt kézbesített, s „mindössze” 400—500 címzettől érkezett — nem mindig jogos — panasz. Persze nem arról van szó, hogy ennyi panasz is megengedhető. Az igazsághoz tartozik viszont, hogy a rendellenességeket legtöbbször egynehány fiatal követi el, akik azután rövid időn belül továbbállnak.

Mélyebbek a gyökerek

Mi lesz hát a postás utánnpótlással?

A kérdésekből kicsendülő aggodalom jogosnak tűnik. Ám úgy véljük, a probléma megoldásához önmagában kevés a posta lehetősége. A társadalomban végbement örvendentes változás eredményeként a posta elvesztette korábbi varázsát, s az utánnpótlás biztosítása függvénye a mindenkori bérezési helyzetnek, és a mindenkori munkafeltételeknek.

Az okokat tehát mélyebben kell keresni. Mindez persze nem zárja ki, hogy az utánnpótlás nevelése, a postás egyenruha „foltjainak” megelőzése érdekében ne akadnának jócskán helyileg is tesztelők. Így jó kezdeményezésnek látszik, hogy a nagyobb postahivatalokban megalkotották a távirat-kézbésítő fiatalok „szülői munkaközösségét”. A munkahely és a család kapcsolatának szorosabb fűzése remélhetőleg a postai panaszok számának csökkenésénél is érezteti kedvező hatását. Hasznos lenne, ha a szakszervezeti bizottságok is beleszólnának a problémába — nevelőmunkával!

Maesári Károly

Új műszaki könyvek

A műszaki könyvnapok alkalmával a Műszaki Könyvkiadó ismét fontos művek megjelentetésével lepte meg olvasóit.

Tekintélyes műnek számít Csordás László: „Erőáramú tervezés és szerelés kézikönyve.” A posta területén is igen fontos műszaki problémák megoldásához nyújt segítségét. Az általános részben az anyagismeretről, trigonometriáról, a továbbiakban általános elektrotechnikáról, a vezetékekről, kábelekről, rendszerekről, szereléséről, hibaforrásokról megállapításáról, majd a transzformátorokról, kapcsolóberendezésekről bővítheti ismereteit az olvasó. Figyelemre méltó az érintésvédelemmel foglalkozó fejezet is. (Ára: 95,— Ft.)

K. H. Schubert: „Rádióamatőrök műhelykönyve” című mű az NDK-ban már a második kiadást is megérte. A könyv foglalkozik az elektrotechnikai tudnivalókkal, a rádiótechnikával, a munkahelyek berendezéseivel, a szerszámokkal, a rádióépítési technológiájával, áramellátással, transzistoros kapcsolásokkal. A szöveges részt ábrák, fényképek teszik érthetőbbé. (Ára: 40,— Ft.)

Csordás Zoltán: „Pneumatikus irányítástechnika” című könyve nagy segítséget ad a hazánkban már jelentős eredményeket felmutató villamos-automatika rendszerek mellett a pneumatikus szabályozórendszerek és elemeinek fejlődését figyelembe véve. A könyv érdekes műszaki problémákra ad útmutató, segítő választ. (Ára: 63,— Ft.)

Dr. Bálint Elemér: „Közelítő matematikai módszerek műszaki feladatokkal” című könyve szinte nélkülözhetetlen ma már a műszaki feladatokat végző dolgozók munkájátában. Nyolc fejezetben tárgyalja például az egyenletek közelítő megoldását, a differenciálszámítást, a harmonikus analízist és a parciális differenciál-

egyenletek közelítő megoldását. (Ára: 54,— Ft.)

Két olcsó könyvre is felhívjuk még a figyelmet. A „Technológia” sorozatban Laczkó Károly „Forgácsolás a hirtáradástechnikában” című könyve jelent meg. Célja megkönnyíteni a hirtáradástechnikai alkatrészek gyártó gépmunkások, gépbeállítók és művezetők mindennapi munkáját. A könyv első részében rövid áttekintés olvasható a forgácsolásról, a szerszámokról és fogalmakról. A továbbiakban a különleges rendeltetésű alkatrészek gyártástechnológiájával ismerteti meg az olvasót. (Ára: 7,60 Ft.) Dr. Balogh Artúr: „A logaritmikus” című könyve első felében a kezdőknek, második felében a haladóknak ad útmutatást a logaritmus használatához. (Ára: 10,— Ft.)

b. gy —

Hideg napok

Kovács András filmjének alapanyagát Cseres Tibor regénye szolgáltatta; a film azonban sehol sem viseli magán az átütését oly gyakran negatív jegyeit. Sikerült az alkotóknak a realista élet-és történelembárázolás és a korszerű filmnyelv olyan egységét megteremtőnek, hogy a Hideg napok filmtörténetünk kimagasló értékű alkotásává vált.

A háttér: az újdíéki vérengzés, az előtérben: négy figura; egy Ludovikát végzett dzsentri vezérkari tiszt, egy főhadnagy, egy paraszti származású zászlós és egy tizedes. A rendezőnek e négy figurán keresztül sikerült a kor jellegzetes típusait megragadnia, sokrétűen árnyalva emberi arcukat, jellemüket, cselekedeteiket mozgató rugóit és egyetemes felelősségüket. Büky Örnagy, a karrierjét feltő vezérkari tiszt családí tragédiája nyomán bontakozik ki az esemény, derül fény az egyes emberek szerepére, akik a kato-

Észak-balatoni kísérleti hálózat

A posta műszaki fejlesztési programjának egyik szerves része az észak-balatoni kísérleti hálózat. E fejlesztési program megvalósításának során nagy jelentőségű esemény volt a Postavezérgazgatóság 1966. szeptember hó 27-én Balatonalmádban megtartott szakkollégium ülése. E testület — Horn Dezső miniszterhelyettes elvtárs vezetésével — volt hivatalva arra, hogy elbírálja az eddig végzett fejlesztési munkát és rámutasson a kísérletek helyes, vagy helytelen irányára, elméleti-gyakorlati útmutatást adjon a további munkákhoz, és ezzel megszabja a posta gőckörzeti tervei-nek az OMPB koncepciói szerinti átmeneti, majd teljes megvalósítását.

A kollégium résztvevői megismerlétkék a kísérleti hálózat egyes létesítményeit.

A távközlési hálózatok fejlesztése a kísérleti hálózattal szemben támasztandó követelmények meghatározásával, a hálózat előtervével, helyszíni szemlével, majd a tervezés beindításával kezdődött. 1961-ben testet öltöttek az elképzelések és azóta évente a hirtáradástechnikai ipar szállítási-üzemében halad előre. 1965 végéig mintegy 12 millió forintot tett ki a műszaki fejlesztési alpból megvalósított építések, szerelések értéke.

A munka a balatonfüredi Crossbar-központ építésével kezdődött, majd sorban jött az 1x4-es műanyagkábel fektetése Balatonfüred, Aszófő és Tihany, majd Balatonalmádi és Füzfő-gyártelep között. 6x2-es önhordó léghé-ber építése Tapolca és Badacsony között, helyközi rendeltetéssel, pupinozással: polietilén fóliás kábel létesítése, Veszprém, Balatonfüred, Balatonalmádi és Alsóőrs között. 1963-ban kezdődött meg és 1965-ben fejeződött be a balatonfüredi elektronikus vezérlésű Crossbar-központ szerelése: közben üzembe került Litén és Haj-

máskéren a III/20-as rurál központ első prototípusa; megindult a rurál forgalom és az előfizetői távválasztás. Ez valószínűleg 1965 végéig.

Az 1966. évi műszaki fejlesztési tervben mintegy 6 millió forint értékben valószínűleg meg — illetve már részben megvalósultak — a további feladatok. Füzfő-gyártelepen üzembe került a 80-as végközpont prototípusa; Liténen, Hajmáskéren a III/20-as központ második prototípusa, az eredetinek jobban elektrozónált változata: üzembe került egy 12 csatornás, rövidtávú vívőfrekvenciás kísérleti berendezés két szélső csatornája; befejezés előtt állnak az Aszófő, Mezölak és Mihályháza rurál végközpont trónkaramköreinek és egységes hálózatainak kábelépítési munkálatai. Elkészült az önhordó léghéber építési és részben szerelési technológiájának kidolgozása, valamint első kísérleti szakaszának megépítése, folyamatban vannak az új távválasztó berendezés szerelési, átvételi és kábelépítési munkái.

A fent felsorolt munkák során a berendezések létesítésével és üzemeltetésével kapcsolatban igen sok, fontos kérdésre kaptunk választ. Mindezek mérlegelésével a szakkollégium megállapította, hogy a posta a fejlesztési célok helyeslen választotta meg, a kísérleti hálózat széles körben nyújtott lehetőséget tapasztalatok szerzésére, feltételeket igazolt be, vagy vetett el, felszínre hozta az ipar és a posta együttműködésének problémáit, továbbá a tervezés, építés, karbantartás és szakképzés terén megteendő intézkedések szükségességét, de arra is figyelmeztet, hogy nem lehet megállni ezen az úton.

A kollégium az eddigi eredmények pozitív értékelése mellett a fejlesztés ütemének meggyorsítása érdekében foglalt állást. Folytatni

kell, sőt meg kell gyorsítani a kísérleti hálózat kiépítésének ütemét is, a fejlesztési kísérleteket a harmadik öt éves tervben úgy kell folytatni, hogy a negyedik öt éves tervben már általános követelt rendszerré és gyakorlatiá válhassanak.

Határozatot hozott a kollégium, amely szerint a kísérleti hálózat nem szorítkozhat pusztán a körzethálózatok és központtípusok kifejlesztésére, hanem a hagyományos postaforgalmi szolgálat fejlesztésének is alapjául kell szolgálnia.

A Soproni Postaigazgatóság 1967. évi műszaki fejlesztési tervének legfontosabb része a kísérleti hálózat továbbfejlesztése. A tétése tervek teljesítése azonban nem képzelhető el a végrehajtás feltételeinek biztosítása nélkül. Ezért foglalni kell többez között a fejlesztési szervezett tervezési és előkészítési ágának felkészítésével kapcsolástechnikai, átviteltechnikai és hálózatos vonalon egyaránt. A lebonyolítás és kivitelezés színvonalának emelésével a technológia korszerűsítésével, gépesítéssel a karbantartási üzemeltetési szervezet átképzésével (az új berendezések elektrotechnikai és műszerismeretét követelnek, a légvezeték karbantartásának helyébe kábelhálózat karbantartása lép, a körzestesterségeket szemben támasztott követelmények is megnőnek), az üzemeltetési költségek csökkentésével a postai szolgáltatások színvonalának emelésével stb.

Mindezek megoldásához és kimunkálásához igen sok energiára van szükség. A cél szép és olyan, amiért minden áldozatot meg kell hozni; a befektetett munka gyümölcsöző, és régen óhajtott elgondolásainkat váltja valóra.

Kirkovits István,

a Soproni Postaigazgatóság fejlesztési vezetőhelyettese

Postásokért panaszoljuk

Sok munkásszálláson jártam már. Vendégeskedtem a Bartók Béla úton, a Csavargár utcában, olyanokban, amelyeket néhány évvel ezelőtt készítették el, s ahol valóban ott-honra találnak a bentlakók. Tudom azonban, hogy ezek csak a munkásszállásra utaltak kis részének befogadására alkalmasak; a többség régi házakban, sőt, volt üzlethelyiségekben lakik. Azonban az utóbbiak is higiénikusak, fürdővel, főzési lehetőséggel vannak felszerelve, majdnem azt mondanám, hogy kényelmesek. Mindezek tudatában fogtam hozzá egy budapesti postás munkásszállásról készítenő riportomhoz.

Először a szakszervezet budapesti bizottságának munkavédelmi felügyelőjénél jártam. Miről beszélgettünk? Arról, hogy a szakszervezet aktív, a budapesti bizottság munkáslátási albizottságának tagjai rendszeresen járják a munkás-

szállásokat és ahol tudnak, ahol szükséges, ott segítenek. Ellenőrzik, hogy az előírásnak megfelelően, évente festik-e rendszeresen a szállásokat, megfelelő-e a fűtés, a tisztálkodási lehetőség, s ha késlekedik, odahatnak, hogy a szükséges berendezések helyükre kerüljenek, felújítsák az elromlottakat stb. A szakszervezet aktív nevelik a szállásbelleket is, mert bizony előfordul rendbontás, a tisztasági előírások be nem tartása. A szakszervezet tehát az adott feltételek között ellenőrző és segíti a munkásszállás lakóinak életét, de megváltatni a körülményeket nem tudja. Az alapvető hiányszorágok pedig ebből fakadnak.

Hungária út—Kerepesi út sarak. A több holdnyi területen piros téglából rakott földszintes, egyemeletes épületek, olyanok, mint a század elején épült iskolák vagy inkább lak-tanyák. Az épületekben fehér, mésszel mázolt szobák, az utak fölé húzott kötélén fehérnemű szárad. Idill, vagy inkább maradiság? Az épületek raktár, műhely, iroda, valamint lakás és munkásszállás-ként szolgálnak. Lakásként is, mert a szükségéből szolgáló lakásnak nyilvánított helyiségekben 200 személy él.

Az egyik épület földszinti traktusában a MAV Utasellátó Vállalat üres sörösvégei porosodnak. Rozoga falépcsőn kapaszkodunk fel. A sötét folyosón ételszag terjeng, s ha kisérőim nem lennének idevalósiak, az egyforma ajtók közül nem tudnám, melyik munkáslakás, melyik mosókonyha és melyik a Budapesti Postaigazgatóság női szállásának bejárata.

A szobába lépve az épület elhanyagoltsága után meglep a belső üdeség. Frissen festett falak, tisztaság. (De miért zöld olajfestéket használtak, a fehér barátságosabb tónak a szobát!) Már csak a sarokban áll két dupla ágy, a többiről az elmúlt hónapokban lekerült az emelet. Női szépcérek tükröződik a szobában, virág a vázában, muskátli az ablakban,

még egy szobacsillár is került középre. Amikor beléptünk, csinos fiatal lányok manikűröztek éppen, technikuská készültek. Apoltak, jól öltöztek. Ezt a hangulatot rontotta meg az ágyak alá tett lavór, meg a konnektorba kapcsolt két villanyfűző. Bizony, a szobában kényeszerűnek főzni és legtöbbször mosakodni.

Három hétig csak itt tisztálkodhattak, mert a fürdő kazánja elromlott és nem szolgáltatja a heti kétszeri meleg vizet sem. Az öreg kazán bizony gyakran felmondja a szolgálatot, az új pedig két éve várja a raktárban, hogy felszereljék. (Talán ebből a megfontolásból késlekedik ez, hogy egyszer a telep szanálás-ra kerül sor?)

★

Ha befejeztém volna a Budapesti Postaigazgatóság Hungária körüti munkásszállásán a riportomat, akkor azzal az érzéssel búcsúztam volna, hogy, sajnos, a körülmények nem teszik lehetővé a jobb elhelyezést. Azonban ugyancsak a telepen rendezte be munkásszállását a Postai Épületkarbantartó Üzem, vagyis, a PÉKÜ is. Az épület kívülről azonos a többivel, mégis belépve, legalább ötven évet haladtunk előre a technikában. Ók a földszinti részt alakították át, s tágas teremben ömlik a napfény, bár itt több az emeletes ágy, mégis az egész lakályos. Szébbek a bútorok, s az ágyakon pokróc helyett paplan. A konyhában egymás mellett sorakoznak a villanykályhák, amelyek könnyebb a főzés, s a mosdók, zuhanyozók is korszerűek. Itt a kazánok nem mondják fel a szolgálatot, mert mind a kettő új. Azon már nem is töprengek, hogy éppen az itt lakók általánosan járják az országot, gyakran nem is alszanak itt, míg a Budapesti Postaigazgatóság szállásán levőknek a sivatárban az állandó otthonuk, s közülük nem egy tíz éve vagy még régebben lakja — csak örülök a karbantartó szakértésnek jó lakáskörülményeinek. (—ai)

A munkaviszonyról

R. M. panasszal fordult a munkaügyi döntőbizottsághoz, mert az igazgatóság munkaviszonyát a nyugdíjigjogok megszerzése miatt felmondta és nem teljesítette azt a kérését, hogy a munkaviszonyát még két évre hosszabbítsa meg.

A munkaügyi döntőbizottság a panasz első részében elutasító, a második részében pedig megszüntető határozatot hozott.

A határozat rendelkezése minden vonatkozásban helyes. Az indokolásban ugyanis megállapította, hogy a dolgozó a résznyugdíjhoz szükséges szolgálati idővel rendelkezik és az öregségi nyugdíjhoz szükséges életkort betöltötte. A meghosszabbítás kérdése igazgatói mérlegelési jogkör, ebben a kérdésben a munkaügyi döntőbizottságnak nincs hatásköre. Az indoklásból az is kiolvasható, hogy a munkaügyi döntőbizottság méltányossági szempontból azt is vizsgálta; a dolgozót a nyugdíjazással nem éri-e aránytalan veszteség? A megállapítása szerint nem, s ezért utasította el a panaszt.

Az érdemben jó határozat főlegesen vette vizsgálat alá a méltányossági szempontokat, mert ezek a szempontok az ilyen természetű ügyeknél nem vehetők figyelembe.

Nézzük meg idevonatkozóan azokat a jogszabályi rendelkezéseket, amelyek a munkaviszony megszüntetését szabályozzák:

Az Mt. 29. § (1) bekezdése szerint a vállalat a határozatlan időre szóló munkaviszonyt megszüntetheti, ha: a) a vállalat megszűnik, b) a vállalat vagy a termelés átszervezése indokolja, c) a vállalatnál mutatók az létszámfelesleg szükségessé teszik, d) a dolgozó munkakörének ellátására alkalmatlan, e) a dolgozó öregségi, teljes vagy résznyugdíjra igény jogosultságot szerzett.

A munkaviszony megszüntetésének korlátait pedig a következő jogszabályi rendelkezések állapítják meg:

Az Mt. V. 37. § (1) bekezdése szerint nem lehet megszüntetni a munkaviszonyát a sorkatonai szolgálatra bevonatknak, a betegállományban levőnek, a betegség megszűnését követő 15 nap elteltéig, illetőleg tartós betegségnél a keresőképtelenség első napjától számított egy évig, a gümőkóros megbetegedésnél két évig, az üzemi balesetnél a táppénzre jogosultság egész ideje alatt, a vállalat hozzájárulásával iskolára küldött dolgozónak az alatt az idő alatt, amíg a munkavégzés alól fel van mentve, a terhes nőnek a szülést követő 6. hó végéig. Ezzel csak a legfontosabb és a leggyakoribb mentességi okokat említettük. A felsorolásban nincs olyan rendelkezés, amely mentességet jelentene abból az okból kifolyóan, hogy a nyugdíj összege kisebb a kereseti összegénél.

Meg kell említeni, hogy a szakszervezeti bizalmi és az egyéb választott tisztviselők munkaviszonyát csak az illetékes szakszervezeti bizottság hozzájárulásával lehet felmondani. Ugyanez a védelem illeti meg a társadalmi bíróságok és a munkaügyi döntőbizottságok tagjait.

A Munka Törvénykönyve az aránytalan sérelem, mint méltányossági szempont figyelembevételét az áthelyezéseknél teszi lehetővé, mert erre az Mt. V. 35./A. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az áthelyezésnél figyelemmel kell lenni arra, hogy az — a szükségessé tevő indokra is tekintettel —, a dolgozóra nézve aránytalanul sérelmes ne legyen.

Ez a szempont a munkaviszony nyugdíjazás okából való megszüntetésénél a munkaügyi döntőbizottság részéről nem mérlegelhető.

J. L.

POSTÁS PANNI LEVELE:

Bandika

Előttek ül egy szaktársnő, (kért, hogy a nevét ne írjam ki) a Posta Központi Hírlap Iroda dolgozója, szerényen, kedvesen mosolyog:

— Igen, én mondtam, hogy fogadjuk örökre férjem házasságán kívül született hároméves kisfiát. Egyhónapos kora óta intézetben van...

Ez olyan természetesen hangzik szájából, mintha azt mondaná — ma szép idő van. Folytatja: — Az anyja nem törődik a kicsivel, mi látogatunk az intézetben is, ahol volt. A bíróság is nekünk ítélte, mert az anyja örömmel lemondott róla...

Szívem összeszorult, aggódva kérdezem:

— Szereted Bandikát?

— Nagyon — feleli mosolyogva. Egészen olyan, mint a férjem. Tegnap már otthon aludt a kiságyában...

Mindkettőnk szeme fényes lett egyszerre. Olyan egyszerű az egész és mégis szinte ünnepi érzés költözött a szívembe.

— Már régebben örökre akartuk fogadni — folytatta, de a bíróság nem találta meg Bandika anyját. Azóta férjhezment, sohasem volt kíváncsi gyermekére. — S most először komorodott el a kedvesen mosolygó arc. Eszembe jutott, hogy a szaktársnő pár hónappal ezelőtt gyermeket várt, de nem tudta kihordani. Hirtelen felé fordultam:

— S mi lesz, ha neked is lesz gyermeked?

A kedves mosoly, amely oly széppé teszi az arcát, még bárszorosabbra ömlik el rajta.

— Hát egyforma szeretettel neveljük fel akkor mind a kettőt. Édesanyám vállalná, hogy felneveli Bandikát, de nem adjuk oda, mert akkor vidéken lenne a kicsi. Nem adjuk oda az első gyermekünket...

Jaj, de szépen hangzik... Első gyermeküket... Nemcsak papíron, a szívében is örökbefogadta a kisfiút. Egész lényét előtti a boldogság, az anyaság szent érzése, mely akkor is varázslatosan szép, ha nem hordja 9 hónapig szíve alatt a gyermeket. Egy anyának saját gyermekét felnevelni kötelesség — de megfogni egy édesanyja után vágyó kisgyermek kezét és anyává lenni — a legszebb női hivatás.

S a kisfiú?... Hosszú nadrágjában felnőttesen jár-kál jobbra-balra, mint akinek éppen sok dolga akad. Pillantása komolyan repked szét a nagyvilágba, kicsit nyugtalan, mint aki hamar kikerült az élet forgatagába az otthon biztonságos levegőjéből. Cukorral kinálom, aranyosan belemarkol a dobozba. Egyet a szájába dug, a többit odaadja „anyukának”. Tegye el. Bizik benne. Az egyik kollega kedvesen felemeli. — Na, most repül egy kicsit a levegőbe, jó?

A gyermek megszeppen, kicsit ptyeregni kezd, mindkét karját kinyújtja:

— Anyuka! — kiáltja szívgöggel.

A szaktársnő karjára veszi, vedőn átöleli, összesimulnak, együtt dobog a két szív... Ők már összetartoznak...

Bandika megtanult már két, számára teljesen új szót: Anyuka, Apuka. De jelentőségüket csak később fogja érteni, amikor a postás óvodából minden nap hazaviszi: szülei a meleg családi fészékbe...

Szívből köszöntjük a kis családot és sok, sok boldogságot kívánunk mindhármuknak! Postás Panni

Az 1967. tél divatja

Idén a téli divat nagyon színes. Az egyik domináló szín az élénk piros — árnyalt színezésszállításban — egészen a világos pirosig.

A sarga színskála szintén szerepel, a világos citromsárgától egészen az okker sárgáig, majd a narancssárga árnyalatai.

Az ezüst minden árnyalata, a csillogó ezüst, az ó-ezüst, majd a szürke. A világos lila is divatos szín lett. A zöld kedvelt színe a szezonnak, mégpedig az olívdzöld és az intenzív világos zöld. A kéknél a türkiz és a kék. A teveször-szín feketével kombinálva.

Divatos szövetek: a flauz, a sima gyapjú, duble-szövet és a tweed kabát, kosztümré. Ruhák: a jersey, a gyapjúgeorgette, a vékony tweed. Alkalmi ruhák a bársony, a kloté, a nehéz matt és csillogó sevely, a krepp anyagok és alkalmanként a csipke. Az egy színű anyagok mellett a káro és a csíkminta dominál.

Milyen hosszúak a ruhák? Lényegében a szoknya hossza nem változott, bár némi jel arra mutat, mintha hosszabbodna. Nappali és alkalmi ruhákban a térdközépig érnek, fiataloknak a térd felett végződnek. A kabátok hosszabbak a ruháknál.

A kabátoknál egyrészt a redingót enyhén swifolt formában, másrészt egyenes vonalú (tubus forma) jött divatba magas álló gallérral és a két típus mellett megjelenik a bővebb vonalú kabát is, amit bőrvél fognak össze.

A kosztümkabátok változatos hosszúságban készülnek, így divat a rövid, lezser szabású kabátka — de mellette megjelenik a háromnegyedes hosszúságú swifolt — tunika hatású kosztümkabát is.

A kosztümk szögletes formájúak, a szabásvonalat széles tűzéssel hangsúlyozzuk.

Ruhák: továbbra is érvényesül az aszimmetria, a szögletes forma, a hangsúlyozott

kontraszt — az erőteljes tűzés. Sok az apró gomb, s mindegyiknek a fényes acélgombok. Egyik érdekesebb és praktikus nappali ruha a két színből kombinált ujjatlan ruha (pulóver felett) geometrikus (pl. háromszögből megoldott) felsőrészrel, melynek hegye a szoknyarészt tartja. Sok ügyes kis mellény szerepel még a déli előtti ruháknál.

Az alkalmi ruhák szabásvonalánál (fiatalok részére) dominál az empire hatás — a mellvonal fölfele bővülő szoknyarész lendületet hatást kelt. Csillag anyagokból készült komplex és a matt-fényes anyagok kombinálásából készült alkalmi ruhák divatosak.

A cipők: széles — sokszor szögletes — orrmával és vastag sarokkal készülnek. Még alkalmi ruhákhoz is, kissé kecsesebb vonalú tömzsi sarkú cipőt, lapossarkú ezüstcipőt vagy szandált viselnek.

Schiffer Klára

● Különleges telefont szerkesztettek a siketnémák részére Párizsban. Használatkor a siketnémák ráhelyezik ujjukat a vevőkészülékre és a párbeszéd a morsehoz hasonló jelrendszerrel megy végbe.

● Prágában bélyegkiállítás rendeztek „Zene a bélyegeken” témával. A világon minden térszár kibocsátott több száz bélyegen mutatják be a régi és a modern hangszereket, partitúrákat, neves komponistákat, az interpretáló művészeket.

Várják a tornacsarnokot!

A sors úgy hozta, hogy az idei budapesti csapatbajnokságra a Bp. Postás csak erősen tartalékos női csapattal indul. Kérdéses, hogy az országos bajnokságra a legjobbak közül ki jön rendbe, ki tud csapata rendelkezésére állni.

Ez a tény már eleve felhőssé teszi az eget a tornász lányok fölött. Edzők, versenyzők a realitást kissé sötétebben látják a szakosztály jelenét, jövőjét. Pedig a Dob utcai tornateremben látottak egyáltalán nem lehangoló jelenségek. Lehet, hogy két éve tart — mint dr. Kovácsné és Solymosi Ottó edzők panaszkodtak — a balszerencse-sorozat, de közben mind több és több fiatal lány jelentkezik a szakosztályba. Csakis ez a magyarázata — no és jó emberi, szakmai nevelőmunka —, hogy az idei csapatbajnokságon is 1—1 felnőtt I. osztályú, ifjúsági I. osztályú és két serdülő csapatot tudott a Budapesti Postás a szerek mellé állítani.

A legfiatalabbakról szívesen beszél a „Maca néni” is. Egy szöke, fiatal lányra mutat.

— Ez Haypál Erzsébet — sítja Kovácsné és ragyog a szeme. — Nagyon tehetséges, az ifjúsági seregszemlén is győzött, pedig még csak két éve tornázik. Kitűnő tanuló, lelkiismeretes versenyző. Remélem, nem járunk vele úgy, mint Magával, akit kezdő kortól az I. osztályig neveltünk, és amikor versenyre készültünk vele, egyszerűen elment néptáncosnak. Edzői öröme, csalódások...

— Most — hangoztatják egyöntetűen az edzők —, két nagyon tehetséges serdülő gárnitúrát rendelkezik a szakosztály női részlege.

Sportnapló

Óvások okozta izgalmak után véget ért a budapesti II. osztályú vízilabda-bajnokság. A bajnoki címet az Elektromos csapata szerezte meg és ezzel feljutott az I. osztályba. A Postás együttese két ponttal az Elektromos mögött a második helyen végzett. Nem sok hiányzott a feljebb jutáshoz...

A kerékpáros Millenáris Kupa küzdelmeiben Benkő képviselte a legeredményesebben a Bp. Postás színeit. A 4000 m-es egyéni üldözőversenyt megnyerte. A kétüléses gépek mezőnyében pedig a harmadik helyen végzett. A Bp. Postás az összesített pontversenyben, nyolc egyesület között, a negyedik helyen végzett.

Négyfordulós sorozatverseny keretében dönt a Budapesti I. osztályú férfi tájékozódási bajnoksága, amelynek mezőnyében a Bp. Postás természetbarát tájékozódási csapata is rajthoz állt. Az utolsó fordulóban — Piliscsaba festői szépségű térségében — jól szerepeltek versenyzőink, de a feljebb jutáshoz szükséges helyezést nem tudták elérni.

A jégkorongbajnokság idén november 5-én indul és akár csak az elmúlt évben, idén is négyfordulós lesz. A Bp. Postás együttese lelkiismeretesen készül.

● A léopoldville-i Kongóban 1967-ben fejezik be az első televíziós állomás építését.

● Donatello halálának 500. évfordulóján az olasz posta 40 lírás bélyeget bocsát ki. A bélyegből 20 millió darabot nyomnak. 1967 végéig marad érvényben.

● Bizonyos számokat automatikusan kapcsoló telefonkészülékeket hoztak forgalomba Hannoverben. A készülékre 30 billentyűt szereltek, amelyekbe a tulajdonos „beleszerkesztheti” a leggyakrabban hívott számokat. A billentyű lenyomásaakor a készülék maga végzi a kapcsolást.

Szabó László

— A heti háromszori, háromcsoportos edzésen 20—25 lány vesz részt — mutatja az edzőnaplót Solymosi Ottó. — Mintegy 85—90 tornásszal foglalkozunk és ebben a számban nincsenek benne a művészitornacsoport tagjai, pedig azok is vannak vagy ötvenen. Sok versenyző jut egy-egy edzőre, de ez volna a kisebbik hiba, ezzel egyelőre megbirkózunk. Nagyobb baj, hogy a Dob utcai tornaterem is szűk ahhoz, hogy egy időben 4—5 tornaszeren dolgozzunk velük. Nagyon várjuk a Lumumba utcai sporttelepen az új tornacsarnok megépülését.

Ezek után már nem is meglepő, hogy a férfitornáskor nál is erről esik a legtöbb szó.

— Nagy tornászéletet csinálunk majd akkor Zuglóban — mondja sokatváróan dr. Krasznai Lajos, a férfitornáskor vezetőedzője. — Jelenleg csak mintegy 40 igazolt férfiversenyzőnk van, de így is egy-egy felnőtt I. osztályú, II. osztályú és III. osztályú, valamint két ifjúsági csapatot indítunk a bajnokságon.

A férfiaknál is arra büszkének elsősorban, hogy két ificsapatot is indítani tudnak. Ez a jó nevelőmunkát igazolja. Gregusik és B. Kiss például már így került, mint Postás nevelésű fiatal, a válogatott keretbe. A minőséget illetően, ma még szerény szerepet játszik a szakosztály, de a tehetséges fiatalok rövidesen felnőnek és pótolják az úrt, ami a más egyesületbe igazolt válogatott versenyzők mögött maradt.

A beszélgetés fonala akarva, akaratlantul, visszakanyarodik a Lumumba utcai sporttelep és megépítésre váró tornacsarnok felé. Mert ott — mondják a férfiedzők — lehetőség nyílik majd „nyüzsgő” gyerektornacsoportra. Nagyon számítanak a postás dolgozók csemetéire. A mostani ifjúságiak túlnyomó része is már postás dolgozók gyermeke.

Búcsúznánk, de Krasznai Lajos szívét még nyomja valami. Beszél.

— Furcsa a helyzetünk, hogy a két postás technikumból, a Puskásból és a Postaforgalmi technikumból, több száz diákból jelenleg egyetlen versenyzőnk van. Néhány évvel ezelőtt még igen jó, szoros volt a két technikum és a tornász szakosztály közötti kapcsolat. Tudomásom szerint tárgyalat már erről a kérdéssel a PSE elnöksége, határozatot is hoztak, hogy ezen a helyzeten változtatni kell, de mindeddig nem történt semmi. Úgy tűnik, a két technikum testnevelő tanára nem nagyon lelkesedik a gondolatért, hogy a tanulók a Bp. Postás versenyzői legyenek...

Valóban komoly probléma ez, a férfitornáskor szakosztály vezetőjének aggodalma érthető. Azt mondja: jó lenne megbeszélni közösen a szakszervezet, az egyesület elnökségének képviselőivel és természetesen a technikumok testnevelő tanáraival a tennivalókat.

Bizony, jó lenne!

Vedres József

KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12			13					14		
15		16		17				18		19
20			21		22			23		24
25				26		27			28	
	29				30		31			32
33	34		35			36		37		
38		39		40			41		42	
43			44		45			46		47
48				49					50	51
52				53		54			55	
		56			57		58			59
60	61		62			63		64		65
66		67		68			69		70	
71			72		73			74		75
						76				

Vízszintes: 1. 30 évvel ezelőtt halt meg Kosztolányi Dezső író, költő. Két híres műve, mindkettőből filmet csináltak. 12. BÉK. 13. Rak-tároz. 14. Zola-regény. 15. Több névelő. 17. A függ. 1. egyik fejezete. 19. Testrés. 20. Könyvt. a terhén. 22. Gyógyszer. 24. Fordított költőszó. 25. Teker. 27. Latinul név. 29. Idegen leánynev. 31. Takarita. 33. Számnév. 35. Lear király egyik leánya. 37. Nem sok. 38. Tel. 40. Azonos nevű leányok. 42. Európai pénzegység. 43. Pusztított. 45. Méh-lakások. 47. Növény. 48. Létezők. 51. KN. 52. Az órák. 54. A dal. 56. Asszonyokat. 58. Árus. 60. OM. 62. Száv férfinév. 64. Helyhatározó szó. 66. Férfinev. (ékh.). 68. Megkönyvez. 70. A tömeg. 71. Szovjet helység, nagy harcok voltak itt a második világháború idején. 73. Gulya teszi télen. 75. Kosztolányi-regény.

39. Bérből visszatart. 41. Könyvelv — görög. 44. A függ. 1. egyik fejezete. 46. Pipere-márka (fonetikus). 49. Háziallat — vidéken. 50. Leánynev. 53. Árkol. 55. A veradó — latin. 57. Hely. 59. Olajvasas só. 61. Menetelés. 63. Enehangok. 65. Szülője. 67. Férfinev. 69. TEC. 72. Libahang. 74. LS.

Beküldendő: vízszintes 1., 17., 76., függőleges 1., 30., 44. Beküldési határidő: november 10.

A lapunk szeptemberi számában megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes 1. A holnap városa. Függőleges 16. Cédrusfa cselő és a nap felé, 15. A nagy kaland. 22. Nagyvárad. Könyvtáralmat nyertek: Kovács Rita (Budapest), Hoffer Béláné (Budapest), Götz Rudolf (Piliszentiván), Rónay Endre (Budapest), Tóth Nándor (Győr).

POSTÁS DOLGOZÓ a Postások Szakszervezetének lapja Szerkesztő: a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Berces György Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András utca 13. Telefon: 428-777 Kiadja a Népszava Lapkiadó Vállalat, Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-819 Felelős kiadó: Gábor Márton e Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója Terjesztő a Postások Szakszervezete Szikra Lapnyomda, Budapest

Együtt a munkában

A pályaudvarokon a vasutasok és a postások munkájában az egymásra támaszkodás a jellemző. A kölcsönös segítség, a jó együttműködés vezethet csak eredményre.

— Ot-hat évvel ezelőtt szinte ellenséges volt közöttünk a viszony. Az emberek — emlékezik *Fábián István*, a 72-es postahivatal közvetítő osztály helyettes vezetője — inkább bosszúságot okoztak, mintsem hogy segítettek volna egymásnak. Gyakran hallottuk a vasutas kollégáktól: „Versenyben vagyunk, a lényeg a menetrend! Nem érdek a posta!” Így azután mi sem vettük figyelembe az ő kérésüket.

Furcsa helyzet. Ok is érezték, hogy ez így sehogysem jó. Vasutas—postás komplex brigádokat alakítottak, de ennél tovább már nem jutottak. Keresztül azt a megoldást, amely a két szakma dolgozóit közelebb hozza egymáshoz. A csoportokra bízták a barátságos, jó viszony helyreállítását. S ma a postás és a vasutas megszűről köszönti egymást. Rájöttek az emberi társadalom szükségesszerű törvényére, igazságára: éles viták, civakodás, gyűlölködés helyett eredményesebb a munka, ha összefognak, egymást segítve. S *Fábián István* lelkesen bizonyítja a tényekkel.

— *Előfordul, hogy a zárlatoknál nem tudunk elkészülni időre, s a vonatnak már indulnia kellene. Néhány szak még ott hever a földön, de szól a forgalmista: „Na, még egy-két percet ráhúzzunk, csak ügyezzenek...” S van úgy, hogy a vasutas is megragadja a szakokat, segít. Szívügyünk, hogy ne maradjon le a társulat.*

— Az egyik termelési tanácskozáson panaszkodtak a dolgozók: balesetveszélyes a járda a külső hetes vágyán mellett. A MÁV főnökség tu-

domást szerzett erről, s a hibát egy héten belül elhárította. Régebben a Wiener Walzer mozgópostakocsiját messzire állították a 41-es mozgótól. Így roppant nehéz volt a ki- és berakodás. Szóltunk emiatt, s ma már a két mozgót egymás mellé állítják.

Hallottuk, hogy a postások sem maradnak „adósok”. Nagyobb forgalom idején például már jó előre közösen megállapodnak abban, hogy mikor közlekedjenek a targoncákkal, mivel nem akarják akadályozni az utasforgalmat. Apró szívességekkel kedveskednek a vasutas dolgozóknak. A bélyeggyűjtőknek például megszerzik az új sorozatokat. A látóköznek a tárgynyere-ménylistát. Ma már szinte természetesnek tűnik, hogy egymás rendezvényein, életünnepein megjelennek, sőt hozzá is szólnak.

— *Azt mondjuk egymásnak: „légy szíves”, nem pedig azt, hogy: „csináld meg”!*, vagy *hogy: „fogjuk meg, vigyék!”*. Nem kell ide hivatalos utasítás, felszólítás, a baráti hang mindennél többet ér — jegyezte meg az egyik targoncát vezető postás dolgozó.

A vasút és a posta szakszervezeti bizottsága vajon gondolt-e hasonló közlekedésre? Nem! De ottjártunkkor *Berka István*, a 72-es hivatal szb-titkára — ahogy mondani szokás — vette a lapot, s közösen kerestük fel a Keleti pályaudvar szb-titkárát, *Tóth III. Andrást*. Örömmel fogadta a közlekedést, s pillanatokon belül akadt több közös megbeszélési való probléma. Ezzel sem vették az idő múlását. Rég váratott magára ez a találkozás. Az egymás közötti barátság bizonyára újabb sikert jelent a postának is, a vasútnak is. Mondom, nagyon belemelegedtek a beszél-

getésbe. Észrevétlenül távoztam.

A Nyugati pályaudvar melletti 62-es hivatalban *Sonkó Gyula*, a közvetítő osztály helyettes vezetője, azzal fogadott, hogy náluk bizony áldatlanok az állapotok — de nem a vasút és posta kapcsolata az ok, hanem a korszerűtlen pályaudvar.

— 1940-ben kerültem ide. Azóta a forgalom megduplázódott, sőt állandóan növekszik, de a pályaudvar, az bizony szűk és kicsi. A vasút nem tudja hol tárolni a hálókocsikat, így hát betolítja azokat a posta amúgy is szűk területére. Emiatt pedig mi nem tudjuk kocsijainkat tolatni. Ilyenkor azután sok az idegeskedés, telefonálgatás, szaladgálás. Mindez sok-sok idővesztést jelent nekünk. Régebben a mozgópostakocsikat nem állították meg időben, állítólag létszámbírási miatt. A tolatók a felelősséget egymásra hárították. Aztán rendezték a tolatók bérét és a munka is folyamatosabb lett — állapította meg az osztályvezető-helyettes.

Megfigyeltük a munkát lent a pályaudvaron. Nagyon serénykedtek az emberek. Az egyik megjegyezte: a közel-múltban arra kértük a pályaudvar vezetőit, alkalomadtán, ha módjukban áll, néhány perccel később indítsanak. Megteszik.

Tehát itt is jellemző az egymás iránti jóindulat, segítőkészség. Békésen, baráti légkörben dolgoznak a Nyugati-ban. Így együtt könnyebb megbirkózni a szűk, korszerűtlen pályaudvar okozta nehézségekkel.

Vajon a két szakma szakszervezeti bizottsága is így kooperál? *Virág István*, a Budapest 62-es postahivatal szb-titkára kissé röstelkedve vallotta: bizony, eddig még észbe sem jutott megkeresni a pályaudvar szb-titkárát.

— No de jobb későn, mint soha — jegyezte meg tréfálkozva, s nyúlt a telefon után, kereste szb-titkár társát. Nem találta. A randevú későbbre toldott, mindenestre az első közlekedő lépés már megtörtént. Hogy sikeres lesz-e? Minden bizonnyal! Nemzetközi szinten nehezebbek az ilyen találkozók és mégis találkoznak a békés egymás mellett élés jegyében.

Munkásoknak: vasutasoknak és postásoknak — ne sikerülne?!

Vonák Katalin

Ötven tanulmány — egy kötetben

Felhívjuk elsősorban a forgalmi ágazatban dolgozók figyelmét a Posta Dokumentációs Közlönynek most megjelent negyedik számára. A kiadvány a külföldi szaklapokból megjelent mintegy 50 tanulmány kivonatát fordította tartalmazza. Többek között: „A postai szolgáltatások önköltségének megállapítása”, „Tartályos postaszállítás”, „Baleseti okok és a baleset-elhárítás a kézbesítőszolgálatban”, „A dolgozó ember teljesítmőképessége és a jelentős környezetbefolyások”, „Továbbképzés a postahivatalokban”. „A postai felvételi műveletek gépesítése, automatizálása.”

A kiadvány kölcsönözhető a postás könyvtárakból, vagy közvetlenül a Posta Központi Szakkönyvtáratól (Budapest, XII., Krisztina krt. 6—8.) levelezőlapon, díjtalanul.

Erkölcsei vitafórum

Jegyzetek egy író—olvasó-találkozóról

» 1 «

Meglestem *Berkesi Andrást* a 72-es postahivatal épületében. (Egy „titok” nyomozásának szálai gyakran vezetnek a — postához.) Persze nem úgy lestem meg, mint a „Sella” a pecsétgyűrűt” valamelyik éber nyomozója a leleplezendő tettest. Nem. Sokkal inkább úgy figyeltem, mint a „Hűszévesek” *Ösze Miklósa* figyelt a legszűkebb környezetére, amikor leleplezték a szembenézni mindegyikükkel.

Bevallom: engem az érdekel, hogy mi a „titka” *Berkesi Andrásnak*? Mi az oka népszerűségének, amit műveinek nagy példányszámán túl — és ennek éppen a posta a megmondhatója — kiterjedt levelezése is szembetűnően jelez.

A 72-es postahivatal szakszervezeti bizottsága első ízben rendezett író—olvasó találkozót. És az első író, akit meghívtak: *Berkesi* volt.

» 2 «

A nagy terem zsúfolásig megtelt.

A várakozó, feszült csendet még csak jobban aláhúzza a Keleti pályaudvarról felhalatszó vonati zúg, zakatolás. Aztán valaki becsukta az ablakot. Az őszi nyárban fűlledt lett és meleg a helyiség.

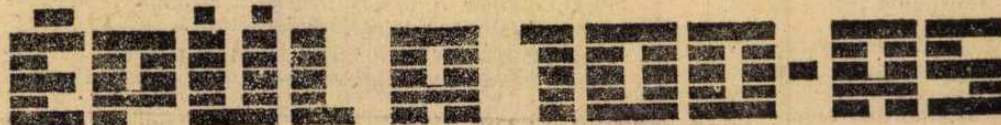
Kik jöttek el? Fiatalok, vagy idősebbek? A korosztály mérleg nem billen sem ide, sem oda. 18—20 év körüli lányok és hasonló korú fiúk ültek a 40—50 körüli asszonyok és férfiak között. Ott ültek a szakszervezeti aktívák is. Az olvasóközönség tehát korban összetett. A megrögzött skatulyázási szándék előre úgy vélte: az író műveinek egyik fajtája emezeket, a másik meg amazokat vonzza majd. A fiatalok a „Hűszévesek” vagy a „Játék a tisztességgel” hőseiről vitatkoznak az íróval, az idősebbek pedig — mondjuk — a „Sella” a pecsétgyűrűt” figuráinak eredete érdekli.

Nos, a fordulat itt valóban váratlan volt. Ősz hajjú férfiak és asszonyok, családanyák az első negyedóra kissé akadozó, feszélyezett hangulata után olyan heves, élénk érdeklődést mutattak kérdéseikkel és hozzászólásaikkal. *Ösze Miklós* és *Fodor Jutka* erkölcsi-érzelmi válsága és útkeresése iránt, hogy szinte elvették a szót a fiataloktól. Három órák kezdődött a találkozó, s öt órára járt már az idő, de még senki sem ment el, a termet megtöltötte csaknem 130—150 olvasó közül.

» 3 «

A találkozó nem azért tartott oly sokáig, mert széttagozott számtalan kérdésre. Ellenkezőleg. Már az első félóra végén egy témára összpontosult: ifjúságunk és idősebb nemzedékünk erkölcsi kérdéseinek nyílt, leplezetlen feltárási — úgy látszik — semmi sem izgatja jobban az embereket. Miben változott és miben nem változott a két nem viszonya az új társadalomban? A szenvedélyek, erkölcsi nézetek konfliktusát *Berkesi* hol egy népritribun hangulatirányító, nyers szókimondásával bírálta — hol egy orvospszichológus vagy szociológus adatokat feltáró módszerességgel elemezte. Megtörtént emberi tragédiák, fiatalok elbukásának és válságának konkrét adatai rajzolódtak fel a regények hátterében és a „kettős erkölcsiség” vezérmotívuma húzódtott végig ezeken.

(Kárpáth)

Távol az építés helyétől, a Rosenberg házaspár utcában készítettünk riportot a jövőre 100-asról. Az EM 23. vállalatánál kerestük fel *Pajor János* főépítészét, a legilletékesebbet, hogy szeptemberi lapunkban tett ígéretünkhez híven válasszunk kapjunk a munkálatok ez évi várható teljesítéséről.

Ez a beszélgetés aktuális azért is, mert bizony, lapunk legutóbbi megjelenése óta az építkezésen látszólag sok minden nem változott. Elsősorban nem nőtt tovább — ami a legszembetűnőbb — a toronyépület; a harmadik emeletnél áll, ahogyan szeptemberben láttuk.

A szerződésben foglalt előirányzattól ugyan némileg elmaradtunk, de nem az eredeti ítemtervtől — kezdte az információ *Pajor* elvtárs. — Nem írták meg meg például, hogy a technikumnál a posta kívánságára módosítani kellett az előregyártást, és más elemekből rakjuk össze, mint azt eredetileg terveztük. Ez késedelmet okozott, de most, hogy a szerelés stádiumába jutottunk, pótoljuk az elvesztett időt. Most mindjárt beszélgetésünk elején, ha nem is tesztek ígéretet és nem hivatalosan jelentem ki, mégis elmondom, hogy lehetőséget látunk a technikum 1967. őszi befejezésére. Határideje ennek is csak a jövő esztendő utolsó napja, de

éppen az épület iskola jellege miatt szeretnénk lehetővé tenni, hogy a posta műszaki káderei már jobb körülmények között kezdjék a következő tanévet.

A postaszárny főfala, földeme elkészült, sőt befejeződött a földszint válszfalazása is, s a napokban elkezdjük az első emelet válszfalazását. Itt az idén nincs is már sok munkánk hátra, hamarosan télelszünk, így lehetővé tesszük a szakiparosok számára a hideg hónapok kihasználását.

A legjelentősebb elmaradás — mint szemmel látható — a toronyépületnél lesz. Új darut állítottunk fel, mert a régi már nem bírta elátni a következő emeletet. Ennek ellenére nem mondatjuk, hogy most aztán rajta, mert ez az újabb daru sem tökéletes. Mi azt a nagy darut szeretnénk volna az Üllői úton munkába állítani, amelyik eredményesen szolgált az Erzsébet hídnál. De a kettő közül az egyik elromlott, s javítása — mert alkatrészeit importból kell pótolni — valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe. A másik daru pedig felsőbb utasításra a földalattihoz került. Nem tudjuk tartani azt az eredeti elgondolást, hogy 9 naponként húzzunk fel egy emeletet, mert éppen az újfajta homlokzat kiképzés lassítja a munkákat, 14—16

napra növeli egy emelet felépítésének idejét.

— Mindez azonban nem jelent azt, hogy az egész komplexum befejezésével késni fogunk. Időszakos elmaradás lehetséges, az idej esztendőben 14 millió helyett nem egészen 13 millió forint értékű munkát teljesítünk, de a végső határidőt tartjuk.

— Tesszük ezt azért is, mert a postával igen jó a kapcsolat. A beruházással megbíztak mindig készségesen segítségünkre vannak, ha valami akadály lép fel. Mi pedig legjobb embereinket vittük erre az építkezésre, tőrszágárda-tagokat, olyanokat, akiknél munkájában és szavában bízni lehet. Tudom, szó volt arról, hogy a télelsítés érdekében már előbb bekapcsolják az építkezést a távfűtésbe. Ez sajnos nem lehetséges. A melegvizet és a gőzt szolgáltató vállalat nem képes elátni az építkezést, a Csőszrelő Vállalat pedig nem tudja felépíteni a gőzfogadó állomást, mert ennek berendezését csak a jövő nyáron kapják meg.

— Dolgozunk szorgalmasan nem lesz hiány, s ha az időjárás csak egy kicsit is kedvező, a tél folyamán, akkor tavasszal ismét szívesen nyilatkozom, s remélhetőleg arról, hogy mennyivel határidő előtt fejezzük be e számunkra is oly fontos építkezést. (v. e.)

MUNKAVÉDELMI ŐRJÁRAT

Bírálatunk nem volt hiábavaló!

Őrjáratunk a Teréz Távbeszélő Üzemhez és a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság szerelési részlegéhez látogatott el. Megvizsgálta, vajon a Postás Dolgozó 1965. januári és februári számban szóvá tett hibákat megszüntették-e?

A Teréz Távbeszélő Üzemben *Kádár Gyula* üzemvezetővel, *Orosz Balázs* épületgondnokkal és *Dér Istvánnéval*, a szakszervezeti bizottság társadalombiztosítási tanácsának titkárával beszélgettünk. Elmondották, hogy az elmúlt hónapokban az üzem épületét több mint 2 millió forint költséggel felújították. Építő-állvány-erdőben kellett dolgozniuk. Nagyon vigyáztak, s így egyetlen baleset sem történt. A napokban a nyár folyamán kitört ablakokat is pótolták.

Szemlénket az emeleten kezdtük. Rend és tisztaság mindenütt. A másfél évvel ezelőtti hibákat az üzem vezetője, illetve az igazgatóság kijavította. Az emeleten levő fürdőt, öltözőt kifestették. A szekrények tetején viszont sok a lim-lom. Még mindig találunk lógó konnektorokat is. (Igaz, itt még nincs átadva a munka.)

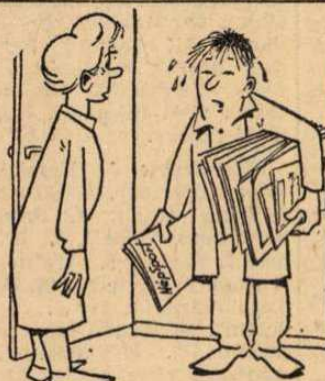
A Díjbeszedő Hivatalra a tisztaság a jellemző. A helyiségeket a közelmúltban újrastették. Az előző években tapasztalt zsúfoltságot nagyrészt megszüntették. Annak idején kifogásoltuk a gépszámlázó teremben levő mosdó tisztaságát. A mosdót azóta kicserélték, sőt egy helyett háromt szereltek fel. A folyosón úgyszintén három mosdót építettek. Kifogásoltuk a szabványon kívüli asztallámpák használatát is. Mindenütt korszerű fénycsővilágítást láttunk.

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság szerelő részlegénél *Faragó Tibor* üzemvezetővel, *Izsó Pál* munkavédelmi előadóval és *Galántai Ferenc* társadalmi munkavédelmi felügyelővel jártuk az üzem területét. A múlt év végén a műhelyeket, az irodahelyiségeket kifestették, s ahol szükséges volt, ott javították a falakat is. A lógó vezetéseket falba helyezett csőhálozatba húzták. A női zuhanyozóknál kifogásolt kályhafűtést megszüntették, radiátorokat szereltek fel. Az esztérgagépek alatti kifogásolt fűdómezt megerősítették, a lábrácsokat megjavították, a hiányzókat pótolták. Viszont ma is rossz állapotban van a mechanikai műhely padlózata. Balesetveszélyes ez! E hibára a Budapesti Bizottság már több esetben felhívta a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság vezetőinek figyelmét, egyelőre eredmény nélkül. Azzal mentegetőznek, hogy nem találnak kivitelezőt. Ne nyugodjanak bele e helyzetbe, hiszen az ott dolgozók balesetveszély közepette végzik munkájukat!

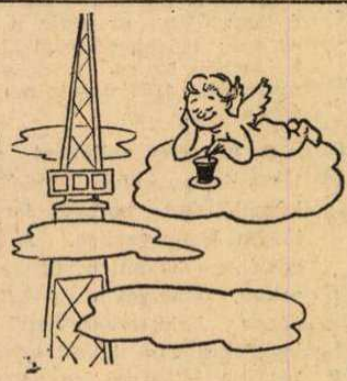
K. L.

POSTÁS HU-MORZSÁK

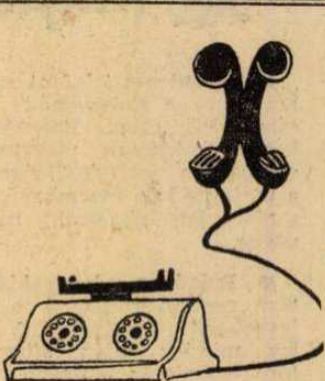
Karikatúrák: Pogány Sándor

EGY KIS ARUKAPCSOLÁS CSEPELEN — Hát mit gondolsz, a Népsport csak úgy magában adják?!

— Így mindjárt más! (A Miniatúrón épült 200 m magas adótorony tetején eszpresszó (Ahogy a rajzoló elképzelte a Szíáni Ikerfontot))

Méret utáni telefonfülke (újítási javaslat)

A Hortobágyon bélyegautomatát állítottak fel